

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (tretji senat)

z dne 7. maja 2009 *

V zadevi T-151/05,

Nederlandse Vakbond Varkenshouders (NVV), s sedežem v Lunternu (Nizozemska),

Marius Schep, stanujoč v Lopiku (Nizozemska),

Nederlandse Bond van Handelaren in Vee (NBHV), s sedežem v Haagu (Nizozemska),

ki sta jih sprva zastopala J. Kneppelhout in M. van der Kaden, nato J. Kneppelhout, odvetniki,

tožeče stranke,

* Jezik postopka: nizozemščina.

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki sta jo sprva zastopala A. Whelan in S. Noë, nato A. Bouquet in S. Noë, zastopniki,

tožena stranka,

ob intervenciji

Sovion NV, s sedežem v Bestu (Nizozemska), ki jo zastopata J. de Pree in W. Geursen, odvetnika,

intervenientka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije z dne 21. decembra 2004, s katero je bila koncentracija razglašena za združljivo s skupnim trgom in delovanjem Sporazuma EGP (zadeva COMP/M.3605),

NVV IN DRUGI PROTI KOMISIJI

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (tretji senat),

v sestavi J. Azizi, predsednik, E. Cremona (poročevalka), sodnica, in S. Frimodt Nielsen, sodnik,

sodni tajnik: N. Rosner, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 22. maja 2008

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

- ¹ Uredba Sveta (ES) št. 139/2004 z dne 20. januarja 2004 o nadzoru koncentracij podjetij (UL L 24, str. 1) določa sistem, po katerem Komisija nadzoruje postopke koncentracij, ki imajo razsežnost Skupnosti in so opredeljene v členih 1 in 3 te uredbe. Koncentracije morajo biti priglašene Komisiji pred njihovo izvedbo (člen 4 Uredbe št. 139/2004). Komisija preveri njihovo skladnost s skupnim trgom (člen 2 Uredbe št. 139/2004).

2 Člen 2 Uredbe št. 139/2004 določa:

„1. Koncentracije, za katere velja ta uredba, se presojajo v skladu s cilji te uredbe in spodaj navedenimi določbami, zato da se ugotovi, ali so skladne s skupnim trgom ali ne.

[...]

2. Koncentracija, ki ne bi bistveno ovirala učinkovite konkurence na skupnem trgu ali na njegovem znatnem delu, zlasti kot posledica ustvarjanja ali krepitev prevladujočega položaja, naj se razglasi za združljivo s skupnim trgom.

3. Koncentracija, ki bi bistveno ovirala učinkovito konkurenco na skupnem trgu ali na njegovem znatnem delu, zlasti kot posledica ustvarjanja ali krepitev prevladujočega položaja, naj se razglasi za nezdružljivo s skupnim trgom.

[...]“

3 Postopek nadzora koncentracij poteka v dveh fazah. Prva faza, v kateri se izvede le predhodni preizkus koncentracije, se konča z odločbo v smislu člena 6 Uredbe št. 139/2004.

4 Člen 6(1) Uredbe št. 139/2004 določa:

„1. Komisija prigrasitev preizkusi takoj po prejemu.

- a) Če ugotovi, da priglašena koncentracija ni podrejena določbam te uredbe, mora o tej ugotovitvi izdati odločbo.

- b) Če ugotovi, da priglašena koncentracija sodi v področje uporabe te uredbe, vendar ne obstaja resen sum glede njene združljivosti s skupnim trgov, odloči, da ji ne bo nasprotovala, in izjavi, da je združljiva s skupnim trgov.

[...]

- c) Če Komisija ugotovi, da priglašena koncentracija sodi v področje uporabe te uredbe in da obstaja resen dvom glede njene združljivosti s skupnim trgov, odloči, da uvede postopek.

[...]

3. Komisija lahko prekliče odločbo, ki jo je sprejela v skladu z odstavkom 1(a) ali (b), če:

- a) odločba temelji na netočnih podatkih, za katere je odgovorno eno od podjetij, ali je bila pridobljena s prevaro,

[...]“

- 5 Le če je predhodni preizkus v prvi fazi razkril resne dvome glede skladnosti koncentracije s skupnim trgov, Komisija uvede temeljit preizkus (druga faza) na temelju člena 6(1)(c) Uredbe št. 139/2004.

- 6 Pristojnosti odločanja Komisije v okviru temeljitega preizkusa so opredeljene v členu 8 Uredbe št. 139/2004, ki določa:

„1. Če Komisija ugotovi, da priglašena koncentracija izpolnjuje merilo, določeno v členu 2(2) [...], izda odločbo, s katero razglasi koncentracijo za združljivo s skupnim trgov.

[...]

2. Če Komisija ugotovi, da priglašena koncentracija po spremembi s strani udeležениh podjetij izpolnjuje merilo, določeno v členu 2(2) [...], izda odločbo, s katero razglasi koncentracijo za združljivo s skupnim trgov.

[...]

3. Če Komisija ugotovi, da priglašena koncentracija izpolnjuje merilo, določeno v členu 2(3) [...], izda odločbo, s katero razglasi koncentracijo za nezdružljivo s skupnim trgov.

[...]

6. Komisija lahko prekliče odločbo, ki jo je sprejela v skladu z odstavkoma 1 ali 2, če:

- a) izjava o združljivosti temelji na netočnih podatkih, za katere je odgovorno eno od podjetij, ali je bila pridobljena s prevaro [...]"

7 Člen 14(1) Uredbe št. 139/2004 določa:

„1. Komisija lahko [...] podjetjem ali podjetniškim združenjem z odločbo naloži globe, ki ne presegajo 1 % skupnega prometa udeleženega podjetja ali podjetniškega združenja [...], če namerno ali iz malomarnosti:

- a) priskrbijo netočne ali zavajajoče podatke pri predložitvi, potrjevanju, priglasitvi ali njeni dopolnitvi [...]

[...]“

8 Člen 18(4) Uredbe št. 139/2004 določa, da „[č]e Komisija ali pristojni organi držav članic menijo, da je to potrebno, lahko zaslišijo tudi druge fizične ali pravne osebe“ in da imajo „[f]izične ali pravne osebe, ki izkažejo zadosten interes, [...] pravico biti zaslišane, če za to zaprosijo“.

9 V skladu z uvodno izjavo 5 Uredbe Komisije (ES) št. 802/2004 z dne 21. aprila 2004 o izvajanju Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 (UL L 133, str. 1) „[morajo s]tranke, ki

priglašajo, [...] v celoti in pošteno razkriti vsa dejstva in okoliščine, ki so pomembne za odločitev o priglašeni koncentraciji.“ V zvezi s tem člen 4 iste uredbe določa:

„1. Priglasitve vsebujejo podatke, vključno z dokumenti, zahtevanimi v ustreznih obrazcih, ki se nahajajo v prilogah. Podatki morajo biti točni in popolni.

[...]“

10 Člen 6(2) Uredbe št. 802/2004 določa:

„[...] člen 4 [...] te uredbe se smiselno uporablja za utemeljene vloge [...]“

11 Člen 16 Uredbe št. 802/2004 z naslovom „Zaslišanje tretjih oseb“ določa:

„1. Če tretje osebe pisno zaprosijo za zaslišanje v skladu z drugim stavkom člena 18(4) Uredbe št. 139/2004, jih Komisija pisno obvesti o naravi in predmetu postopka ter določi rok, v katerem lahko izrazijo svoje mnenje.

2. Tretje osebe iz odstavka 1 pisno izrazijo svoje mnenje v določenem roku. Komisija lahko po potrebi takšnim tretjim osebam, ki za to zaprosijo v svojih pisnih pripombah, da priložnost sodelovati na formalnem zaslišanju. Tudi v drugih primerih lahko da tem osebam priložnost, da ustno izrazijo svoje mnenje.

3. Komisija lahko prav tako katero koli fizično ali pravno osebo povabi, da pisno in ustno izrazi svoje mnenje, vključno na formalnem zaslišanju.“

Dejansko stanje

I – Stranke v postopku in koncentraciji

¹² Pritožbo so skupaj vložili Nederlandse Vakbond Varkenshouders (NVV), Marius Schep in Nederlandse Bond van Handelaren in Vee (NBHV) (v nadaljevanju skupaj: tožeče stranke).

¹³ NVV je nizozemski sindikat, ki je bil ustanovljen z namenom zastopanja in zaščite interesov prašičerejcev. Ima približno 3000 članov in predstavlja okrog 50 % celotne prašičereje na Nizozemskem.

¹⁴ M. Schep je prašičerejec in član NVV.

- 15 NBHV je združenje, ki zastopa in ščiti interese trgovcev z živino in vključuje tudi trgovce s prašiči. Njegovi člani so lokalna združenja trgovcev z živino. Zastopa približno 70 % trgovcev s prašiči, registriranih na Nizozemskem.
- 16 Sovion NV je nizozemsko podjetje, katerega dejavnost je zakol živine in prašičev v proizvodnji, predelava in prodaja mesnih izdelkov ter predelava stranskih izdelkov živalskega izvora.
- 17 Hendrix Meat Group (HMG) je podjetje, ki je večinoma dejavno na Nizozemskem, in sicer v sektorju zakola prašičev ter proizvodnje, predelave in prodaje mesa.

II – Upravni postopek

- 18 Komisija je 18. novembra 2004 prejela prigrasitev predlagane koncentracije (v nadaljevanju: koncentracija) v skladu s členom 4(1) Uredbe št. 139/2004, v kateri je bila navedena namera družbe Sovion, da bo pridobila izključen nadzor nad skupino HMG (v nadaljevanju skupaj: stranke koncentracije).
- 19 Komisija je 24. novembra 2004 na vse zadevne udeležence na trgu (konkurente, kupce, dobavitelje, v tem sektorju dejavna združenja) v več evropskih državah naslovila podroben vprašalnik, da bi preučila učinke koncentracije na konkurenco.

- 20 NVV je 25. novembra 2004 prejela omenjeni vprašalnik v angleščini. Na zahtevo z dne 26. novembra 2004 ji je bila poslana nizozemska različica vprašalnika.
- 21 S sporočilom, objavljenim v *Uradnem listu Evropske unije* z dne 26. novembra 2004, je Komisija povabila zainteresirane tretje osebe, da v roku desetih dni podajo mnenje o koncentraciji.
- 22 Z dopisom z dne 30. novembra 2004 je NBHV sporočila svoje pridržke glede koncentracije.
- 23 Družba NVV je 2. decembra 2004 v odgovoru na vprašalnik, ki ji ga je poslala Komisija, poudarila, da bi odločba o združljivosti koncentracije s skupnim trgom povzročila, da bi družba Sovion pridobila prevladujoči položaj na zadevnem geografskem trgu, omejenem na ozemlje Nizozemske.
- 24 10. decembra 2004 so se sestale Komisija na eni strani in družbi NVV ter NBHV na drugi strani in na tem sestanku sta družbi ponovno navedli pridržke glede koncentracije. Po sestanku je Komisija še istega dne na predstavnike strank koncentracije naslovila vprašanja glede tem, ki so bile predmet pogovora z družbama NVV in NBHV.
- 25 16. decembra 2004 je NBHV na Komisijo naslovila dopis, v katerem ji je poslala povzetek svojega mnenja in ugovore zoper koncentracijo.

- 26 Z dopisoma z dne 21. decembra 2004 sta družbi NVV in NBHV ugovarjali vsebini enega od dokumentov, ki so ga stranke koncentracije poslale Komisiji med upravnim postopkom, namreč izjave g. S. B. M. J. (v nadaljevanju: g. J.), generalnega sekretarja družbe Productschappen Vee, Vlees en Eieren (javnopravna ustanova za trg živine, mesa in jajc, v nadaljevanju: PVVE).
- 27 Z odločbo z dne 21. decembra 2004 o razglasitvi koncentracije za združljivo s skupnim trgom (zadeva COMP/M.3605 – Sovion proti HMG) (UL C 28, str. 2, v nadaljevanju: izpodbijana odločba), ki je bila sprejeta na podlagi člena 6(1)(b) Uredbe št. 139/2004, je Komisija dovolila koncentracijo, ne da bi začela drugo fazo postopka.

Postopek in predlogi strank

- 28 Tožeče stranke so 14. aprila 2005 vložile tožbo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje.
- 29 Z dopisom z dne 13. julija 2005 so tožeče stranke na podlagi člena 64(3), točka d, Poslovnika Sodišča prve stopnje od Sodišča prve stopnje zahtevale, da od Komisije na podlagi ukrepov procesnega vodstva zahteva predložitev vseh dokumentov in dokazov v zvezi s to zadevo ter eno kopijo pošlje njim.
- 30 Komisija je 5. avgusta 2005 vložila odgovor na tožbo in v ločenem aktu tudi svoje stališče o predlogu za odreditev ukrepov procesnega vodstva.

- 31 Družba Sovion je z vlogo, ki jo je 30. avgusta 2005 vložila v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje, predlagala, naj se ji dovoli intervencija v tem postopku v podporo predlogom Komisije.
- 32 S sklepom z dne 13. oktobra 2005 je predsednik tretjega senata Sodišča prve stopnje ugodil predlogu za intervencijo družbe Sovion, ki je svojo intervencijsko vlogo vložila 31. januarja 2006. Komisija in tožeče stranke so svoja stališča o intervencijski vlogi vložile 30. marca in 8. maja 2006.
- 33 Komisija je 10. maja 2006 prek telefaksa sporočila, da se stališča tožečih strank glede predloga za intervencijo ne omejujejo le na vsebino tega predloga, ampak veljajo tudi za dupliko. Komisija je Sodišču prve stopnje takoj predlagala, naj bodisi v spis ne vključi stališč, ki zadevajo dupliko, bodisi naj ji omogoči, da se o teh stališčih pisno izjavi.
- 34 Komisija je bila z dopisom sodnega tajništva Sodišča prve stopnje z dne 9. junija 2006 in s pridržkom vprašanja dopustnosti zadevnih točk v omenjenih stališčih povabljen, da pisno izrazi svoje stališče.
- 35 Pisni postopek se je končal z vložitvijo omenjenega stališča Komisije 30. junija 2006.
- 36 Z ukrepom procesnega vodstva, vročenim 1. aprila 2008, je Sodišče prve stopnje zahtevalo od Komisije, da pripravi seznam subjektov, ki jim je 24. novembra 2004 poslala podroben vprašalnik, seznam subjektov, ki so nanj odgovorili, in kopijo vseh odgovorov na vprašanja iz točke 8 tega vprašalnika. Zahtevane dokumente je Komisija poslala Sodišču prve stopnje 22. aprila 2008.

37 Stranke so podale ustne trditve in odgovore na vprašanja Sodišča prve stopnje na obravnavi 22. maja 2008. Dokumenti, ki jih je na obravnavi predstavila intervenientka, niso bili vloženi v spis.

38 Tožeče stranke Sodišču prve stopnje predlagajo, naj:

- razveljavi izpodbijano odločbo;
- Komisiji naloži plačilo stroškov.

39 Komisija in intervenientka Sodišču prve stopnje predlagata, naj:

- razglasi tožbo za nedopustno v delu, ki se nanaša na M. Schepa in družbo NBHV;
- zavrne tožbo v delu, ki se nanaša na družbo NVV;
- tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

Pravo

I – *Dopustnost*

A – *Trditve strank*

- 40 Komisija je podala dva ugovora nedopustnosti, povezana z neobstojem procesnega upravičenja M. Schepa oziroma s prepozno vloženo tožbo družbe NBHV. Vendar je najprej analizirala vprašanje, ali je v primeru tožbe več tožečih strank – kot v tem primeru, ko je upravičena le ena izmed tožečih strank – vseeno treba preveriti procesno upravičenje drugih tožečih strank.
- 41 Komisija trdi, da če več strank vloži isto tožbo, je lahko ta razglašena za nedopustno v delu, ki se nanaša na eno izmed njih (sodba Sodišča prve stopnje z dne 21. marca 2002 v zadevi Shaw in Falla proti Komisiji, T-131/99, Recueil, str. II-2023, točka 12). Priznava pa, da je v svoji sodbi z dne 8. julija 2003 v zadevi Verband der freien Rohrwerken in drugi (T-374/00, Recueil, str. II-2275, točka 57), torej ko je tožbo proti odločbi Komisije, sprejeti na podlagi uredbe o nadzoru koncentracij, vložilo več tožečih strank, Sodišče prve stopnje odločilo, da ni razlogov za preverjanje procesnega upravičenja drugih tožečih strank, potem ko je ugotovilo, da omenjena odločba neposredno in posamično zadeva eno od tožečih strank.
- 42 Vendar mora biti po mnenju Komisije procesno upravičenje ugotovljeno posamezno za vsako tožečo stranko tudi, če je verjetno, da je tožba NNV dopustna. V utemeljitev tega mnenja se Komisija sklicuje, prvič, na nujno subjektivno naravo ugovorov v drugem tožbenem razlogu, ki se opira na dejstvo, da tožeče stranke med upravnim postopkom niso imele dovolj možnosti izraziti svojih stališč, drugič, na dejstvo, da posamezna presoja procesnega upravičenja tožečih strank dopušča primerno odločitev o stroških,

in, tretjič, na nujnost, da se ob morebitni pritožbi ene od tožečih strank, ki ni procesno upravičena, Komisija izogne temu, da se prvič ne bi mogla sklicevati na procesno neupravičenje te stranke.

- 43 Tožeče stranke ugovarjajo, da ni treba ugotavljati procesnega upravičenja posamično za vsako od njih in da so v tej zadevi vse tožeče stranke skupaj ter tudi vsaka med njimi v okviru sedanje tožbe vsekakor procesno upravičene.

B – Presoja Sodišča prve stopnje

- 44 Uvodoma je treba poudariti, da procesno upravičenje družbe NVV v tej tožbi ni sporno. Izpodbijana odločba namreč individualno in posamično zadeva družbo NVV, kot priznava Komisija v svojih dokumentih, v obsegu, v katerem družba NVV zastopa podjetja, ki strankam koncentracije dobavljajo žive prašiče za zakol, in v katerem je aktivno sodelovala v upravnem postopku. O dopustnosti njene tožbe torej ni dvoma.
- 45 Kadar gre za eno samo tožbo, ki jo je vložilo več tožečih strank in je dopustna v delu, ki zadeva eno izmed tožečih strank, v skladu z ustaljeno sodno prakso ni treba preverjati procesnega upravičenja drugih tožečih strank (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 24. marca 1993 v zadevi CIRFS in drugi proti Komisiji, C-313/90, Recueil, str. I-1125, točka 31; zgoraj v točki 41 navedeno sodbo Verband der freien Rohrwerke in drugi proti Komisiji, točka 57, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 9. julija 2007 v zadevi Sun Chemical Group in drugi proti Komisiji, T-282/06, ZOdl., str. II-2149, točka 49 in naslednje).

46 Ta sodna praksa se opira na preudarke v zvezi z ekonomičnostjo postopka in na to, da je v primeru ene same tožbe, ki jo je vložilo več tožečih strank, na splošno treba celo domnevati, da ena ali druga tožeča stranka ni procesno upravičena, kljub temu pa mora Sodišče prve stopnje vsebinsko preveriti vse ničnostne razloge in podane argumente v celoti (v tem smislu glej zgoraj v točki 45 navedeno sodbo Sun Chemical Group in drugi proti Komisiji, točki 51 in 52).

47 Čeprav je gotovo res, da je Sodišče prve stopnje v nekaterih primerih razlikovalo med tožečimi strankami glede na dopustnost tožbe (v tem smislu glej zgoraj v točki 41 navedeno sodbo Shaw in Falla proti Komisiji, točka 12; sklep Sodišča prve stopnje z dne 10. marca 2005 v združenih zadevah Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia in drugi proti Komisiji, T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, od T-245/00 do T-248/00, T-250/00, T-252/00, od T-256/00 do T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, od T-274/00 do T-276/00, T-281/00, T-287/00 in T-296/00, ZOdl., str. II-787, točka 38), so ta razlikovanja vedno temeljila – enako kot v sodni praksi, navedeni zgoraj v točki 45 – na preudarkih v zvezi z ekonomičnostjo postopka (zgoraj v točki 45 navedena sodba Sun Chemical Group in drugi proti Komisiji, točka 51).

48 V tej zadevi bi ločeno preverjanje dopustnosti tožbe vsake od tožečih strank torej nasprotovalo navedenim ugotovitvam. Ugotoviti je namreč treba, da tožba, ki so jo skupaj vložili družba NVV, M. Schep in družba NBHV, ne vsebuje tožbenih razlogov ali argumentov, ki zadevajo izključno enega izmed njih, tako da če je bila tožba razglašena za nedopustno v delu, ki zadeva eno izmed tožečih strank, se lahko enega ali več tožbenih razlogov ali argumentov ne analizira. Ker je tožba torej dopustna v delu, ki se nanaša na družbo NVV, čeprav bi jo bilo treba razglasiti za nedopustno v delu, ki se nanaša na M. Schepa in družbo NBHV, mora Sodišče prve stopnje vsekakor preučiti vse tožbene razloge in argumente, navedene v tej zadevi. Ob upoštevanju vseh teh ugotovitev ni treba preučiti dopustnosti tožbe v zvezi z družbo NBHV in M. Schepom.

II – Utemeljenost

- 49 V utemeljitev svoje tožbe tožeče stranke navajajo dva tožbena razloga, pri čemer se prvi nanaša na kršitve členov 2, 6 in 8 Uredbe št. 139/2004, drugi pa na kršitev obveznosti obrazložitve (člen 253 ES) in dolžnosti skrbnega ravnanja Komisije.

A – Prvi tožbeni razlog: kršitev členov 2, 6 in 8 Uredbe št. 139/2004

- 50 Prvi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev členov 2, 6 in 8 Uredbe št. 139/2004, je razdeljen na štiri dele, pri čemer je treba po mnenju tožečih strank prvi in četrti del obravnavati skupaj. V drugem in tretjem delu tožeče stranke postavljajo pod vprašaj opredelitev upoštevnih geografskih trgov v izpodbijani odločbi, v skladu s katero geografska razsežnost dveh trgov zadevnih proizvodov, in sicer trga nakupa prašičev in trga nakupa živih svinj za zakol, ustreza ozemljem v radiju 150 km okrog treh glavnih območij vzreje prašičev na Nizozemskem (Twente, Achterhoek in severni Brabant), ki imajo za središča teh krogov tri mesta v osrčju navedenih regij, in sicer Enschede, Doetinchem in Eindhoven (točki 25 in 44 izpodbijane odločbe). V prvem in četrtem delu tožeče stranke trdijo, da je Komisija zaradi te napačne opredelitve geografskega trga v izpodbijani odločbi izvedla napačno analizo konkurence, na podlagi katere je zmotno ugotovila, da ne obstaja prevladujoči položaj in da je koncentracija združljiva s skupnim trgov.
- 51 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da je pri uporabi pravil o nadzoru Skupnosti nad koncentracijami, obravnavanimi v tem primeru, ustrezna opredelitev trga nujen predhodni pogoj za presojo učinkov priglašene koncentracije podjetij na konkurenco (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 31. marca 1998 v združenih zadevah Francija in drugi proti Komisiji, imenovano „Kali & Salz“, C-68/94 in C-30/95, Recueil, str. I-1375, točka 143, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 6. junija 2002 v zadevi Airtours proti Komisiji, T-342/99, Recueil, str. II-2585, točka 19).

- 52 Kot je razvidno iz člena 9(7) Uredbe št. 139/2004 in iz točke 8 obvestila Komisije o opredelitvi upoštevnega trga za namene konkurenčnega prava Skupnosti (UL 1997, C 372, str. 5, v nadaljevanju: obvestilo o upoštevem trgu), upoštevni geografski trg obsega območje, na katerem so zadevna podjetja vključena v ponudbo in povpraševanje proizvodov ali storitev, na katerem so pogoji konkurence dovolj homogeni in ki ga je mogoče razlikovati od sosednjih območij, še posebej glede pogojev konkurence, ki se očitno razlikujejo od tistih, ki veljajo na teh območjih. Pri opredelitvi geografskega trga je treba upoštevati več dejavnikov, kot so narava in značilnosti zadevnih proizvodov ali storitev, obstoj ovir pri vstopu, navade potrošnikov ter obstoj precejšnjih razlik – med zadevnim območjem ter sosednjimi območji – v tržnih deležih podjetij ali precejšnjih razlik v ceni (sodba Sodišča prve stopnje z dne 30. septembra 2003 v združenih zadevah Cableuropa in drugi proti Komisiji, T-346/02 in T-347/02, Recueil, str. II-4251, točka 115).
- 53 Iz ustaljene sodne prakse je razvidno, da temeljna pravila o nadzoru Skupnosti nad koncentracijami, zlasti tista, ki zadevajo presojo koncentracij, kot je člen 2 Uredbe št. 139/2004, dajejo Komisiji določeno diskrecijsko pravico, zlasti pri gospodarski presoji. Zato mora sodišče Skupnosti nadzor nad izvajanjem te diskrecijske pravice, ki je bistvena za opredelitev pravil glede koncentracij, opraviti ob upoštevanju polja proste presoje, ki obstaja v določbah ekonomske narave, ki so del ureditve koncentracij (zgoraj v točki 51 navedena sodba Kali & Salz, točki 223 in 224; sodba Sodišča z dne 15. februarja 2005 v zadevi Komisija proti Tetra Laval, C-12/03 P, ZOdl., str. I-987, točka 38; sodba Sodišča prve stopnje z dne 25. marca 1999 v zadevi Gencor proti Komisiji, T-102/96, Recueil, str. II-753, točki 164 in 165; zgoraj v točki 51 navedena sodba Airtours proti Komisiji, točka 64, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 14. decembra 2005 v zadevi General Electric proti Komisiji, T-210/01, ZOdl., str. II-5575, točka 60). Še posebej je treba poudariti, da je opredelitev trga, če vključuje zahtevne gospodarske presoje Komisije, lahko predmet samo omejenega nadzora sodišča Skupnosti (v tem smislu glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 17. septembra 2007 v zadevi Microsoft proti Komisiji, T-201/04, ZOdl., str. II-3601, točka 482).
- 54 Čeprav ima Komisija prosto presojo na gospodarskem področju, to ne pomeni, da se mora sodišče Skupnosti vzdržati nadzora nad razlago podatkov ekonomske narave, ki jo poda Komisija. Dejansko mora sodišče Skupnosti preveriti ne le vsebinsko pravilnost navedenih dokazov, njihovo zanesljivost in doslednost, ampak tudi, ali ti dokazi

vsebujejo vse podatke, ki jih je treba upoštevati pri presoji zapletenega položaja, in ali lahko utemeljijo iz njih izvedene sklepe (zgoraj v točki 53 navedena sodba Komisija proti Tetra Laval, točka 39).

55 Glede na te ugotovitve je torej treba preučiti argumente, ki so jih predložile tožeče stranke.

1. Pomanjkanje jasnosti prvega tožbenega razloga

a) Trditve strank

56 Uvodoma Komisija ob podpori intervenientke meni, da prvi tožbeni razlog ni dovolj jasn.

57 Prvič, v zvezi s tem trdi, da se tožeče stranke v tožbi, po eni strani, preveč na splošno sklicujejo, na eni strani, na „svojo korespondenco z [njo]“, ter na dejstva in argumente, ki so jih v korespondenci navedle (priloge od A.6 do A.24), ter, po drugi strani, na nekatere „dodatne dokumente“ (priloge od A.26 do A.39), ki naj bi bili namenjeni „boljšemu pojasnjevanju“ položaja, ki je bil opredeljen že med upravnim postopkom. To navezovanje naj ne bi bilo v skladu s členom 44(1)(c) Poslovnika, ki zahteva, da sta predmet spora in povzetek predloženih tožbenih razlogov vsebovana v tožbi. Sodišče prve stopnje ga tako ne bi smelo upoštevati.

58 Drugič, Komisija trdi, da bi tudi priloge od A.26 do A.38 in od C.4 do C.7 morale biti umaknjene, ker niso bile predložene med upravnim postopkom. Po mnenju Komisije je namreč iz sodne prakse razvidno, da je treba zakonitost odločbe presojati glede na informacije, s katerimi je lahko razpolagala v trenutku, ko jo je izdala (sodba Sodišča z dne 7. februarja 1979 v združenih zadevah Francija proti Komisiji, 15/76 in 16/76, Recueil, str. 321, točka 7, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 22. oktobra 1996 v združenih zadevah SNCF in British Railways proti Komisiji, T-79/95 in T-80/95, Recueil, str. II-1491, točka 48), in da se torej tožeča stranka pred sodiščem Skupnosti ne more sklicevati na dejstva, ki niso bila predložena Komisiji med upravnim postopkom (sodbi Sodišča z dne 14. septembra 1994 v združenih zadevah Španija proti Komisiji, od C-278/92 do C-280/92, Recueil, str. I-4103, točka 31, in z dne 13. junija 2002 v zadevi Nizozemska proti Komisiji, C-382/99, Recueil, str. I-5163, točki 49 in 76).

59 Tožeče stranke temu nasprotujejo, češ da so v okviru svoje tožbe na kratko, dosledno in razumljivo podale bistvene elemente dejanskega stanja in prava, na katere se sklicujejo v podporo te tožbe. Poleg tega trdijo, da je Komisija poznala stališča, ki so jih izrazile med upravnim postopkom. Dejstvo, da Komisija nekaterih dokazov ob sprejetju izpodbijane odločbe ni poznala, naj ne bi spremenilo ničesar. Sodišče prve stopnje bi torej moralo preučiti vse priloge.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

60 Prvič, v zvezi s sklicevanjem na priloge je treba opozoriti, da morata biti na podlagi člena 21 Statuta Sodišča in člena 44(1)(c) Poslovnika v vsaki tožbi navedena predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov. Da bi bila tožba dopustna, morajo glede na ustaljeno sodno prakso bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih tožba temelji, izhajati iz njenega besedila, pa čeprav so predstavljeni na kratko, a dosledno in razumljivo. Čeprav je besedilo tožbe glede posameznih vprašanj lahko podprto in dopolnjeno s sklicevanjem na odlomke iz priloženih dokumentov, pa splošno sklicevanje na druga pisanja, tudi če so priložena tožbi, ne more nadomestiti pomanjkanja bistvenih elementov pravnega utemeljevanja, ki morajo biti v tožbi v skladu z zgoraj navedenimi upoštevnimi določbami (sodba Sodišča z dne 28. junija 2005 v združenih zadevah Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, ZOdl., str. I-5425, točke od 93

do 100; v zvezi z nadzorom koncentracij glej tudi sodbi Sodišča prve stopnje z dne 21. septembra 2005 v zadevi EDP proti Komisiji, T-87/05, ZOdl., str. II-3745, točka 155, in z dne 14. decembra 2005 v zadevi Honeywell proti Komisiji, T-209/01, ZOdl., str. II-5527, točki 56 in 57 in navedena sodna praksa).

⁶¹ Poleg tega Sodišče prve stopnje v prilogah ni dolžno iskati in prepoznavati razlogov ter argumentov, ki bi jih lahko štelo za temelj tožbe, ker imajo priloge zgolj dokazno in dokumentarno funkcijo (zgoraj v točki 60 navedeni sodbi Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji, točka 97, in Honeywell proti Komisiji, točka 57). Čista dokazna in dokumentarna funkcija prilog pomeni, da morajo biti, kadar priloga obsega pravne elemente, na katerih temeljijo določeni tožbeni razlogi, izraženi v vlogi, slednji podani v samem besedilu replike, h kateri je ta priloga priložena, ali pa morajo biti v tej vlogi vsaj dovolj prepoznavni (zgoraj v točki 60 navedena sodba Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji, točka 99).

⁶² V skladu z zgoraj navedeno sodno prakso bo Sodišče prve stopnje torej upoštevalo sklicevanje na priloge le, če, prvič, podpirajo ali dopolnjujejo argumente, ki so jih tožeče stranke izrecno navedle v svojih pisanjih, in, drugič, če lahko Sodišče prve stopnje natančno ugotovi, na katere elemente tožeče stranke opirajo svoje ugovore proti koncentraciji ali trditve, ki dopolnjujejo tožbene razloge, ki so jih predstavile v svojih replikah (v tem smislu glej zgoraj v točki 53 navedeno sodbo Microsoft proti Komisiji, točka 99).

⁶³ Drugič, v zvezi s prilogami, ki niso bile predložene med upravnim postopkom, Sodišče prve stopnje meni, da v tem smislu Komisija ne sme za vse na splošno uporabiti zgoraj v točki 58 navedene sodne prakse. Opozoriti je namreč treba, da je treba prilogo šteti za dopustno, če predložitev priloge ne predstavlja poskusa spremembe pravnega in dejanskega okvira, ki je bil predhodno predložen Komisiji za sprejetje izpodbijane

odločbe, ampak izhaja iz strukture argumentov pri izvrševanju pravice do obrambe (v tem smislu glej zgoraj v točki 60 navedeno sodbo EDP proti Komisiji, točka 158).

64 Sodišče prve stopnje bo torej glede na te ugotovitve po potrebi upoštevalo te priloge, ki niso bile predložene med upravnim postopkom.

2. Kršitev člena 8 Uredbe št. 139/2004

65 Komisija v nadaljevanju trdi, da je prvi tožbeni razlog očitno neutemeljen v delu, v katerem se nanaša na kršitev člena 8 Uredbe št. 139/2004, saj je bila izpodbijana odločba sprejeta le na podlagi člena 6(1)(b) Uredbe št. 139/2004. Tožeče stranke ugovarjajo, češ da je sklicevanje na člen 8 Uredbe št. 139/2004 utemeljeno, ker bi Komisija morala uvesti drugo fazo postopka za sprejetje odločbe v skladu s členom 8(3) Uredbe št. 139/2004.

66 V zvezi s tem je treba poudariti, da je – kot je bilo omenjeno zgoraj v točki 3 in naslednjih – postopek nadzora Skupnosti nad koncentracijami podjetij, kot je oblikovan v Uredbi št. 139/2004, sestavljen iz dveh faz. Prva faza se konča z odločbo, sprejeto na podlagi člena 6(1)(a), (b) ali (c) Uredbe št. 139/2004, glede na različne sklepe, do katerih je prišla Komisija na koncu te faze. Le če Komisija ugotovi, da priglašena koncentracija sodi na področje uporabe te uredbe in da obstaja resen dvom glede njene združljivosti s skupnim trgov, začne drugo fazo postopka, ki se v skladu z drugim stavkom člena 6(1), točka c, Uredbe št. 139/2004 „konča z odločbo, kakor je določeno v členu 8 od (1) do (4), razen če so udeležena podjetja Komisiji zadostno izkazala, da so opustila koncentracijo“.

⁶⁷ Ugotoviti je torej treba, da je v sistemu Uredbe št. 139/2004 pravna podlaga za odločbe, ki jih je sprejela Komisija med prvo fazo postopka, člen 6 Uredbe št. 139/2004, medtem kot je pravna podlaga za odločbe, ki jih je sprejela Komisija med drugo fazo postopka, člen 8 navedene uredbe, oba člena pa je treba razlagati glede na merila iz člena 2 iste uredbe.

⁶⁸ V tem primeru je Komisija upravičeno utemeljila svojo odločbo o odobritvi s členom 6(1)(b) Uredbe št. 139/2004, saj je na koncu prve faze menila, da koncentracija ne vzbuja resnih dvomov o združljivosti s skupnim trgov. Sicer pa tudi če bi sprejela drugačen sklep in se odločila, da začne drugo fazo postopka, bi morala ravno tako sprejeti odločbo na podlagi člena 6 navedene uredbe, še posebej na podlagi njenega odstavka 1(c), in ne na podlagi člena 8 navedene uredbe. Na koncu prve faze postopka torej nikakor ne bi mogla sprejeti odločbe, ki bi temeljila na členu 8 Uredbe št. 139/2004. Zato sklicevanje na ta člen v tem smislu ni umestno. Zato lahko sklenemo, da je prvi tožbeni razlog očitno neutemeljen v delu, v katerem se nanaša na kršitev člena 8 Uredbe št. 139/2004.

3. Drugi del prvega tožbenega razloga: domnevna vključitev svinj v opredelitev geografskega trga nakupa živih prašičev za zakol

a) Trditve strank

⁶⁹ V drugem delu prvega tožbenega razloga tožeče stranke najprej trdijo, da je Komisija pri določitvi upoštevnega proizvodnega trga v izpodbijani odločbi upravičeno razlikovala trg nakupa živih prašičev za zakol od trga nakupa živih svinj za zakol. Vendar pa naj bi storila očitno napako pri presoji, ko je pri opredelitvi geografskega trga nakupa prašičev

in pri analizi konkurence glede učinkov koncentracije na isti trg neupravičeno upoštevala tudi svinje.

- 70 Tožeče stranke trdijo, da bi Komisija, potem ko je določila upoštevne proizvodne trge, morala preučiti upoštevni geografski trg za vsak proizvodni trg posebej. Morala bi torej ločeno preučiti geografski trg nakupa živih svinj za zakol in geografski trg nakupa živih prašičev za zakol, saj ta dva proizvoda nista medsebojno zamenljiva. Za podkrepitev svojih trditev so tožeče stranke napotile na točki 44 in 53 izpodbijane odločbe ter na opombo št. 6 na strani 4 iste odločbe.
- 71 Komisija meni, da ta ugovor temelji na napačni razlagi izpodbijane odločbe in da ga je treba zato zavrnil.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

- 72 Najprej je treba analizirati upoštevne dele izpodbijane odločbe. V točkah 13 in 16 omenjene odločbe, ki zadevajo opredelitev proizvodnega trga, je Komisija trdila, da glede na preiskavo trga in v nasprotju z mnenjem strank koncentracije prodaja prašičev in prodaja svinj za zakol predstavljata dva različna proizvodna trga.
- 73 V zvezi z opredelitvijo geografskega trga je Komisija nadalje menila, da „[so] zaradi opredelitve geografskega trga prašiči in svinje obravnavani skupaj, saj se ista analiza lahko uporablja za oba proizvodna trga“ (glej opombo št. 6 na strani 4 izpodbijane odločbe). Opirajoč se na to presojo je Komisija v točkah od 17 do 43 izpodbijane odločbe predstavila svojo analizo v zvezi z opredelitvijo geografskega trga izključno glede na trg nakupa prašičev. Na koncu te analize se je v točki 44 izpodbijane odločbe

Komisija izrecno oprla na navedeno opombo št. 6 ter sklenila, da se opredelitev geografskega trga nakupa prašičev uporablja enako tudi za trg nakupa svinj.

- 74 Nasprotno pa je za del, ki zadeva preverjanje učinkov koncentracije na konkurenco, Komisija razvila ločeno analizo za oba trga, ki razlikuje na eni strani konkurenčno analizo trga nakupa prašičev (točke od 46 do 51 izpodbijane odločbe) in na drugi strani konkurenčno analizo trga nakupa svinj (točki 52 in 53 izpodbijane odločbe). Na koncu te analize je sklenila, da ni verjetno, da bi prišlo do konkurenčnih težav na katerem izmed teh dveh trgov (točka 54 izpodbijane odločbe).
- 75 Analiza upoštevni delov izpodbijane odločbe kaže, da Komisija ni pomešala trga nakupa prašičev in trga nakupa svinj in da prav tako ni štela, da je trg nakupa svinj sestavni del trga nakupa prašičev, bodisi glede opredelitve geografskega trga bodisi glede konkurenčne analize učinkov koncentracije.
- 76 Kar zadeva opredelitev geografskega trga je Komisija na podlagi ugotovitve, v skladu s katero je analiza lahko ista za oba proizvodna trga, izrecno oblikovala stališča v zvezi z geografsko razsežnostjo trga nakupa prašičev in jih nato uporabila za trg nakupa svinj. V zvezi s tem je treba poudariti, da tožeče stranke nikakor niso dokazale, da je Komisija s takim postopanjem storila očitno napako pri presoji. Poleg tega niso pojasnile, kako naj bi Komisija upoštevala trg nakupa svinj pri opredelitvi geografskega trga nakupa prašičev, niti zakaj naj bi bila presoja pri opredelitvi navedenih geografskih trgov pomanjkljiva.

77 Kar zadeva domnevno zmedo med dvema zadevnima proizvodnima trgoma, ki naj bi jo povzročila Komisija z analizo konkurence glede učinkov koncentracije, je iz izpodbijane odločbe jasno razvidno, da je Komisija za oba upoštevna trga izvedla dve popolnoma različni analizi. Tožeče stranke torej Komisiji ne morejo očitati, da je v tem smislu povzročila zmedo glede teh dveh trgov. Res je, da bi bil lahko stavek v točki 53 izpodbijane odločbe, kjer je zapisano, da „[se] konkurenčna analiza za trg prašičev torej *a fortiori* uporablja za trg svinj“, bolj oblikovan. Vendar je iz sobesedila tega stavka razvidno, da je Komisija menila, da glede na zelo nizke tržne deleže strank koncentracije na zadevnih trgih – manj kot 20 % – in upoštevajoč dejstvo, da ni bilo verjetnosti, da bi koncentracija ovirala učinkovito konkurenco (uvodna izjava 32 Uredbe št. 139/2004), ni bilo treba razviti take konkurenčne analize, kot je bila tista, izvedena v točkah od 48 do 51 izpodbijane odločbe v delu, ki zadeva trg nakupa prašičev.

78 Glede na vse navedeno je treba drugi del prvega tožbenega razloga zavrnil.

4. Tretji del prvega tožbenega razloga: neupoštevanje dejavnikov, ki so bistveni za opredelitev geografskega trga, ali napačni sklepi, ki so bili narejeni na njihovi podlagi

79 Tožeče stranke Komisiji očitajo, da je naredila več očitnih napak pri presoji v okviru opredelitve zadevnega geografskega trga, kot je bila opisana zgoraj v točki 50, s tem, da ni upoštevala nekaterih vidikov, ki so jih navedle med upravnim postopkom, ali vsaj s tem, da je na njihovi podlagi prišla do napačnih sklepov. Po mnenju tožečih strank naj bi bili ti vidiki vendarle bistveni za opredelitev geografskega trga in naj bi kazali nacionalno razsežnost upoštevnihi proizvodnih trgov, ki ustreza območju Nizozemske. Ti vidiki, ki bodo natančno preučeni v nadaljevanju, so, prvič, nestoj medsebojne zamenljivosti nemških in nizozemskih prašičev, drugič, nestoj korelacije med nihanji v razliki v nakupni ceni prašičev v Nemčiji ali na Nizozemskem ter izvozom med tema državama, tretjič, posledice epizootskih bolezni, ki naj bi povzročile nacionalizacijo

trga, četrtič, obstoj dodatnih veterinarskih zahtev in drugih ovir pri izvozu, petič, dolžina transporta, ki je na splošno krajša od 150 km, ki ga je upoštevala Komisija, šestič, obstoj političnih pritiskov in, sedmič, predhodna praksa odločanja Nederlandse Mededingingsautoriteit (nizozemski organ za varstvo konkurence).

80 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso sodni nadzor presoje Komisije glede opredeljevanja upoštevnih trgov omejen le na očitne napake (zgoraj v točki 52 navedena sodba Cableuropa in drugi proti Komisiji, točka 119; v tem smislu glej tudi zgoraj v točki 51 navedeno sodbo Airtours proti Komisiji, točki 26 in 32). Poleg tega je z gospodarskega vidika za opredelitev upoštevnega geografskega trga zamenljivost povpraševanja najbolj neposreden in najbolj učinkovit dejavnik discipliniranja (sodba Sodišča prve stopnje z dne 4. julija 2006 v zadevi easyJet proti Komisiji, T-177/04, ZOdl., str. II-1931, točka 99; točka 13 obvestila o opredelitvi upoštevnega trga).

81 Pred presojo ugovorov tožečih strank glede vsakega vidika, omenjenega zgoraj v točki 79, je treba preučiti argument Komisije, v skladu s katerim njihovi ugovori zadevajo le ta trg in ne trga nakupa svinj, če se tožeče stranke v svojih pisanjih sklicujejo le na geografski trg nakupa prašičev. V zvezi s tem Sodišče prve stopnje poudarja, da se ugovori tožečih strank nanašajo na analizo glede opredelitve geografskega trga iz izpodbijane odločbe, ki jo je Komisija, kot je bilo poudarjeno v zvezi z drugim delom tega tožbenega predloga, uporabila za oba zadevna proizvodna trga. Iz replik tožečih strank ni razvidno, da bi imele namen omejevati svoje ugovore na enega izmed obeh proizvodnih trgov. Ta argument Komisije je torej treba zavrniti.

a) Medsebojna nezamenljivost prašičev, namenjenih za nemški trg, in prašičev, namenjenih za nizozemski trg

Trditve strank

82 Po mnenju tožečih strank je Komisija naredila napako, ker v okviru opredelitve geografskega trga ni upoštevala dejstva, da prašiči za zakol, namenjeni za nemški trg, in tisti, namenjeni za nizozemski trg, niso medsebojno zamenljivi. Ta medsebojna nezamenljivost naj bi bila posledica razlike v teži med nizozemskimi in nemškimi prašiči ter razlik v vrsti ali pasmi prašičev. Glede na te razlike imajo nemške klavnice nemške prašiče raje kot tuje. Tako nizozemski rejec ne bi mogel zamenjati nemške klavnice z nizozemsko in dejansko bi nemške klavnice uvozile le zelo omejen del nizozemskih prašičev.

83 Za doseganje optimalne razlike v ceni za nizozemske prašiče, prodane v Nemčijo, morajo ti prašiči torej popolnoma ustrezati zahtevam nemških klavnic in morajo torej biti rejeni na poseben način z genetsko selekcijo, da bi ustrezali zahtevam nemškega trga. Če ti prašiči ne ustrezajo zahtevam nemškega trga, naj bi bila za nizozemske rejce prodaja na nemški trg finančno ugodna le, če bi bila razlika v ceni med Nizozemsko in Nemčijo večja od povprečja. Nizozemski prašiči naj torej ne bi bili zamenljivi z nemškimi in naj bi jim bili kvečjemu komplementarni. Različne posebne lastnosti nizozemskih prašičev naj bi bile priznane v člankih, dodanih v prilogi k tožbi, s katerimi naj bi bilo dokazano, da morajo prašiči, namenjeni zakolu v Nemčiji, imeti določene značilnosti, medtem ko so značilnosti teh prašičev za nizozemski trg drugačne.

84 Poleg tega tožeče stranke zanikajo upoštevnost izjav tretjih oseb, na katere je Komisija oprla svojo analizo v izpodbijani odločbi. Po eni strani tožeče stranke dvomijo

v zanesljivost njihovih izjav, ki „vse skoraj brez izjeme [prihajajo] od strank, ki so neposredno ali posredno iz območja vpliva družb Sovion in/ali HMG“. Tožeče stranke v zvezi z izjavo g. J. poudarjajo, da jo je podal kot posameznik in ni predstavljal mnenja PVVE ter da je nato svoje izjave očitno obžaloval, kar naj bi bilo razvidno iz članka, predloženega v prilogi odgovora na tožbo.

85 Po drugi strani tožeče stranke trdijo, da več njihovih izjav, zlasti tistih, predstavljenih v prilogah B.4 d), B.6 a) in B.6 b), naj ne bi podpiralo sklepov Komisije, ampak prej potrjevalo njihovo tezo, v skladu s katero nemške klavnice le v zelo omejenem obsegu uvažajo nizozemske prašiče.

86 Komisija, ki jo podpira intervenientka, ugovarja trditvam tožečih strank. Še posebej trdi, da le ena izjava, in sicer izjava družbe Hypor BV, prihaja od podjetja, povezanega s strankami koncentracije.

Presoja Sodišča prve stopnje

87 V točkah 31 in 32 izpodbijane odločbe je Komisija preučila vprašanja glede domnevnih razlik v teži in genetskih razlik med nemškimi in nizozemskimi prašiči. Kar zadeva razliko v teži, je iz izpodbijane odločbe razvidno, da so v delu, ki ga Komisija imenuje „dopolnilna preiskava“ (točka 30 izpodbijane odločbe), stranke koncentracije zatrjevale, da je edina razlika med prašiči, zaklanimi v Nemčiji, in tistimi, zaklanimi na Nizozemskem, v teži, saj nizozemski prašiči tehtajo 2 kg manj kot nemški, a da to ni motilo izvoza nizozemskih prašičev na nemški trg, saj so nizozemski rejci potrebovali le približno dva dneva, da so njihovi prašiči dosegli optimalno težo za nemške klavnice. To so potrdili prašičerejci in klavnice. Kar zadeva genetske razlike, so stranke koncentracije, v skladu s točko 32 izpodbijane odločbe, potrdile, da z genetskega

vidika ni nobene bistvene razlike med prašiči, zaklanimi na Nizozemskem, in tistimi, zaklanimi v Nemčiji, kar so potrdile tudi tretje osebe.

88 Ugotoviti je treba, da iz spisa dejansko izhaja, da je Komisija med upravnim postopkom zaradi argumentov, ki so jih podale tožeče stranke, izrecno zahtevala dodatne podatke, posebej v zvezi z razlikami med vrstami prašičev, zaklanih v Nemčiji, in tistimi, zaklanimi na Nizozemskem. Stranke koncentracije so trdile, da razlik med nemškimi in nizozemskimi prašiči ni, da prašiči, zaklani v nemških in nizozemskih klavnicah, v povprečju tehtajo 93 oziroma med 90 in 91 kg, kar je minimalna razlika, in da v vsakem primeru nizozemski rejec, če se prašič na koncu faze pitanja zredi za približno 750 g na dan, ne potrebuje več kot dva ali tri dni, da lahko dobavi prašiča z optimalno težo nemški klavnici.

89 Iz spisa je razvidno, da so tretje osebe v več izjavah dejansko potrdile te trditve strank koncentracije. Tako je neka nemška klavnica potrdila, da ni „nobene razlike med zaklanimi prašiči, ki prihajajo z Nizozemskega ali iz Nemčije“, in celo, da so bili „nizozemski prašiči v zadnjem času bolj prilagojeni strankam“ (priloga B.6. a)), in druga nemška klavnica, da so „[zanjo] nizozemski in nemški prašiči enako kakovostni“ (priloga B.6. b)). Poleg tega je tudi nek nizozemski trgovec s prašiči potrdil, da se za izvoz v Nemčijo prašičerejem ni treba podrediti „nobeni dodatni zahtevi“, natančneje, da lahko „uporabljajo običajne genetske pasme, krmo in sisteme reje“, in to tudi, če je bilo včasih treba „prašiče zrediti za kakšen dodaten kilogram“ (priloga B.4. e)). Nek drug nizozemski trgovec s prašiči je enako potrdil, da izvaža prašiče, vzrejene na Nizozemskem, ne da bi tiste, ki so namenjeni v Nemčijo, podredil katerim koli dodatnim zahtevam (priloga B.4. d)). Navsezadnje, neko nizozemsko združenje podjetij je potrdilo, da se „idealni prašič na Nizozemskem ne zdi kaj dosti drugačen od idealnega prašiča v Nemčiji“, kar je bilo potrjeno tudi z izjavo g. J., v skladu s katero je mogoče „medsebojno nezamenljivost nizozemskih in nemških pujskov in prašičev (namenjenih za zakol) pojasniti le z njihovimi genetskimi značilnostmi, ki so večinoma enakovredne“.

90 Tožeče stranke na eni strani izpodbijajo neodvisnost tretjih oseb, ki so podale te izjave, in na drugi strani nasprotujejo razlagi Komisije o vsebini teh izjav, ki so po njihovem mnenju bolj potrdile njihovo tezo kot tezo Komisije.

91 Prvič, glede na to Sodišče prve stopnje ugotavlja, da tožeče stranke nikakor niso dokazale svoje trditve, da izjave skoraj brez izjeme prihajajo od strank, ki so neposredno ali posredno pod vplivom družb Sovion ali HMG. Tožeče stranke namreč v štirih izmed teh izjav, namreč v tistih iz prilog B.4. b), B.4. d), B.6. a) in B.6. b), zgolj potrdijo, da ni potreben „noben komentar“ v zvezi z njihovim izvorom. Kar zadeva izjavi dveh nizozemskih združenj podjetij, vsebovanih v prilogah B.4. a) in B.6. c), tožeče stranke navajajo domnevno „prekrivanje interesov“ s strankami koncentracije, ne da bi svoje trditve podprle z dokazi. Kar zadeva izjavo, vsebovano v prilogi B.4. e), so tožeče stranke kot prilogo k repliki predložile le sporočilo za javnost, ki bi lahko največ dokazalo obstoj tržnih vezi med avtorjem izjave in družbo HMG, in to za nameček šele po odobritvi koncentracije, saj se ta dokument navezuje na datum 13. junij 2005. Edina izjava, za katero se je izkazalo, da prihaja iz podjetja, povezanega s strankami koncentracije, je izjava družbe Hypor BV. Komisija je namreč priznala članstvo omenjenega podjetja v skupini Nutreco, katere članica je bila tudi HMG, čeprav tožeče stranke v zvezi s tem niso predložile nobenega dokaza.

92 Nazadnje, v zvezi z izjavo g. J. Sodišče prve stopnje trdi, da ker je bil dopis sestavljen na pisemskem papirju z glavo družbe PVVE in ker družba PVVE ni nikoli obvestila Komisije, da je g. J. podal izjavo v lastnem imenu, Komisija ni imela nikakršnega razloga, da ne bi menila, da je bila omenjena zabeležka napisana v imenu družbe PVVE. Poleg tega iz članka, ki so ga predložile tožeče stranke, ni razvidno, da se je g. J. distanciral od vsebine te izjave in da jo je štel za nenatančno.

93 Drugič, kar zadeva vsebino teh izjav, Komisija pri njihovi razlagi ni storila napake pri presoji. Poleg tega, kot izhaja zgoraj iz točke 89, te izjave popolnoma potrjujejo sklepe Komisije. V nasprotju s trditvami tožečih strank, niti iz izjav nemških klavnic nikakor ni

razvidno, da „le zelo omejen del prašičev izvira iz Nizozemske“, niti iz izjav nizozemskih trgovcev, da „se le ‚zelo‘ omejen del prašičev izvaža v Nemčijo“.

94 Skleniti je treba, da tožeče stranke niso v zadostni meri pravno dokazale, da se je Komisija storila očitno napako pri presoji, ker v okviru opredelitve geografskega trga ni upoštevala dejstva, da prašiči za zakol, namenjeni za nemški trg, in prašiči za zakol, namenjeni za nizozemski trg, niso medsebojno zamenljivi zaradi domnevnih genetskih razlik in teže, ki naj bi ovirale izvoz.

95 Tega sklepa ni mogoče izpodbiti z dokumenti, ki so jih tožeče stranke predložile v prilogi k tožbi. Poudariti je namreč treba, da iz teh člankov ni mogoče sklepati niti da v Nemčiji vzrejeni prašiči in prašiči, vzrejeni na Nizozemskem, zaradi razlik v teži ali zaradi genetskih razlik niso medsebojno zamenljivi niti da nemške klavnice ne morejo ustvariti konkurenčnega pritiska na nizozemske klavnice. Poleg tega je treba tudi podariti – še posebej v zvezi s prilogama A.34 in A.35 – da se tožeče stranke le zelo na splošno sklicujejo na članke, ki jih omenjeni prilogi vsebujeta. Ugotoviti je torej treba, da dokazi, ki so jih predložile tožeče stranke, ne postavljajo pod vprašaj analize iz izpodbijane odločitve, ki temelji na rezultatih preiskave, ki jo je izvedla Komisija (glej zgoraj točko 60 in naslednje).

96 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba skleniti, da Komisija v zvezi s tem ni storila očitne napake pri presoji.

b) Neobstoj korelacije med nihanji v razliki v nakupni ceni prašičev na Nizozemskem in v Nemčiji ter obsegom izvoza med tema državama

Trditve strank

⁹⁷ Tožeče stranke menijo, da nihanja v razliki v nakupni ceni prašičev med Nizozemsko in Nemčijo – kljub domnevi, da bi lahko bila precejšnja – ne povzročajo povečanja izvoza prašičev z Nizozemskega v Nemčijo. V podporo svoji argumentaciji tožeče stranke, prvič, trdijo – kot izhaja iz poročila družbe PVVE z naslovom „Primerjava cen prašičjega mesa na Nizozemskem, v Nemčiji in v Belgiji“, ki je dodano prilogi k tožbi – da je treba, da bi bila trenutna kotacija na Nizozemskem in v Nemčiji spet primerljiva, nujno izvesti nekatere popravke različnih cen na mednarodni ravni, da bi se upoštevali stroški in različni uporabljani dodatki ter razlike v opredelitvi.

⁹⁸ Drugič, po mnenju tožečih strank nekateri podatki, ki jih je posredovala PVVE v prilogi k repliki in se nanašajo na tedenski izvoz prašičev in pujskov z Nizozemskega v Nemčijo v letu 2004 in na osnovne cene, ki se uporabljajo v vsaki izmed teh dveh držav članic med zadevnimi tedni, ravno tako kažejo, da je korelacija med nihanji v razliki v ceni in izvozom zelo šibka. Tožeče stranke se v zvezi s tem sklicujejo na podatke za tedne 3 in 4, 9 in 10 ter, nazadnje, tedna 49 in 50.

⁹⁹ Komisija ob podpori intervenientke ugovarja argumentom tožečih strank.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 100 Vprašanje obstoja, prvič, korelacije med cenami prašičev v Nemčiji in cenami prašičev na Nizozemskem in, drugič, korelacije med nihanji v razliki v teh cenah in obsegom izvoza med tema državama je pojasnjeno v točkah 37 in 38 izpodbijane odločbe. Čeprav so cene nakupa živih prašičev v Nemčiji tradicionalno višje kot na Nizozemskem, obstaja glede na izpodbijano odločbo močna korelacija med tema cenama, saj se na srednji in dolgi rok gibljeta vzporedno. Poleg tega je v skladu z omenjeno odločbo preiskava trga potrdila trditve in dokaze, ki so jih predložile stranke koncentracije, glede na katere obstaja tudi neposredna povezava med nihanji v cenah prašičev na Nizozemskem in v Nemčiji ter obsegom izvoza prašičev, če povečanje (ali zmanjšanje) razlike med tema cenama povzroči povečanje (ali zmanjšanje) obsega izvoza prašičev z Nizozemskega v Nemčijo.
- 101 Tožeče stranke ne zanikajo niti obstoja razlike v ceni med Nemčijo in Nizozemsko niti obstoja korelacije med tema cenama. Zanikajo pa obstoj korelacije med nihanji v razliki v cenah na Nizozemskem in v Nemčiji ter obsegom izvoza med tema državama. Po njihovem mnenju spremembe v razliki v nakupnih cenah prašičev na Nizozemskem in v Nemčiji – tudi če so precejšnje – namreč ne povzročijo povečanja obsega izvoza prašičev z Nizozemskega v Nemčijo.
- 102 Najprej je treba ugotoviti, da je iz spisa razvidno, da so stranke koncentracije med upravnim postopkom učinkovito predložile podatke, ki kažejo na obstoj vzporednega gibanja nakupnih cen živih prašičev v Nemčiji in na Nizozemskem. Stranke koncentracije so predložile tudi podatke, ki kažejo, da obstaja vzporedno gibanje med povečanjem ali zmanjšanjem razlike v ceni med Nemčijo in Nizozemsko na eni strani in povečanjem ali zmanjšanjem obsega izvoza prašičev med tema državama na drugi strani.

103 Tudi tretje osebe so med upravnim postopkom dejansko potrdile obstoj te korelacije. Tako je nek nizozemski trgovec s prašiči izjavil, da „ko je [bila] cena prašičev v Nemčiji višja kot na Nizozemskem, [...] se [je] povečalo število živali, izvoženih v Nemčijo“ (priloga B.4. e)). Neka nemška klavnica se je sklicevala na svoje nakupe nizozemskih prašičev za zakol in potrdila, da „če je [bila] cena prašičev na Nizozemskem nižja od cene v Nemčiji, se [je] število nizozemskih prašičev povečalo“ in da „bi [bilo z] izključno gospodarskega vidika zanimivo kupiti še več nizozemskih prašičev“ (priloga B.6. b)). Tudi g. J. je izjavil, da „[so] omejene razlike v ceni dejansko povzročile povečanje izvoza z Nizozemskega“ (priloga B.5. b)).

104 Poleg tega so tožeče stranske same priznale obstoj take korelacije med nihanji v razliki v cenah in obsegom izvoza, ko so v repliki potrdile, da „postane prodaja nemški klavnici prašičev, ki ne ustrezajo popolnoma nemškim zahtevam, zanimiva le, ko je razlika cen med Nizozemsko in Nemčijo višja od povprečja“ (glej zgoraj točko 83).

105 Sicer pa podatki, ki jih je predložila družba PVVE in so jih tožeče stranke v utemeljitev svojih argumentov priložile v prilogi k repliki, kažejo na obstoj, in ne na neobstoj neposredne korelacije med nihanji v razliki v cenah in obsegom izvoza, torej potrjujejo sklepe Komisije. Enako tudi tedni, na katere se sklicujejo tožeče stranke, dokazujejo obstoj take povezave, ker ima v dveh od treh primerov, ki so jih omenile tožeče stranke, povečanje (tedna 9 in 10) ali zmanjšanje (tedna 49 in 50) razlike med dejansko ceno v Nemčiji in ceno na Nizozemskem za posledico povečanje oziroma zmanjšanje obsega izvoza. Če torej vzporednega gibanja med nihanji v razliki v cenah in obsegom izvoza ni mogoče natančno preveriti za vse tedne, to samo po sebi ne zadostuje, da bi ovrgli ugotovitev Komisije, da taka neposredna korelacija med tema dejavnikoma obstaja. Kaže kvečjemu, da ta korelacija ni popolnoma linearna.

106 Skleniti je torej treba, da tožeče stranke niso dokazale, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ker je menila, da obstaja korelacija med razliko v cenah prašičev v Nemčiji in na Nizozemskem ter obsegom izvoza prašičev med tema dvema državama. Te ugotovitve ni mogoče ovreči na podlagi argumenta tožečih strank, v skladu s katerim je treba, da bi bila trenutna kotacija na Nizozemskem in v Nemčiji spet primerljiva, nujno izvesti nekatere popravke različnih cen, uporabljene na mednarodni ravni, da bi se upoštevali stroški in različni uporabljeni dodatki ter razlike v opredelitvi. V zvezi s tem Sodišče prve stopnje ugotavlja, da zadostuje potrditi, da tožeče stranke nikakor niso obrazložile, zakaj bi nujnost izvršiti te domnevne popravke lahko povzročila ponovni dvom v zadevno ugotovitev Komisije, da obstaja korelacija med nihanji v razliki v cenah na Nizozemskem in v Nemčiji ter obsegom izvoza med tema dvema državama.

107 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba zavrnil argument tožečih strank, v skladu s katerim je Komisija storila očitno napako pri presoji, ker je glede opredelitve zadevnega geografskega trga menila, da obstaja neposredna korelacija med nihanju v razliki v cenah prašičev na Nizozemskem in v Nemčiji ter obsegom izvoza prašičev med tema dvema državama.

c) Učinki veterinarskih ukrepov, sprejetih zaradi epizootskih bolezni, na izvoz

Trditve strank

108 Tožeče stranke navajajo, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ker ni upoštevala dejstva, da so veterinarski ukrepi, sprejeti zaradi epizootskih bolezni, povzročili regionalizacijo ali nacionalizacijo trgov. Po mnenju tožečih strank se posledice sprejetja veterinarskih ukrepov ob epizootski bolezni namreč občutijo na celotnem nacionalnem ozemlju in vplivajo na trgovinsko menjavo s tujino, ne glede na dejstvo, da je izvoz ponavadi prepovedan le iz nekaterih regij. Ker je trgovina s prašiči na

Nizozemskem skoncentrirana okrog treh glavnih regij, kjer se ukvarjajo s klanjem prašičev, bi pojav živalske bolezni v eni izmed teh regij povzročil njeno takojšnje zaprtje, kar bi oviralo prašičerejce iz nje, da prepeljejo svoje živali v drugi dve regiji. Prizadet naj bi bil torej celoten nacionalni trg.

109 Še posebej v zvezi z izvozom tožeče stranke ugotavljajo, da ko se epizootska bolezen pojavi na enem delu državnega ozemlja, se trgovinska menjava s tujino ponavadi začasno prekine, kar lahko povzroči bistveno škodo prašičerejcem, katerih proizvodnja je usmerjena v izvoz. Po mnenju tožečih strank to pojasni, zakaj so prašičerejci in trgovci s prašiči zadržani v zvezi s prilagoditvijo proizvodnje izvozu.

110 Komisija ob podpori intervenientke ugovarja argumentom tožečih strank.

Presoja Sodišča prve stopnje

111 Iz točke 43 izpodbijane odločbe je razvidno, da je Komisija upoštevala učinke epizootske bolezni na izvoz in menila, da če podatki o izvozu kažejo, da prekinitev izvoza, ki je posledica živalskih bolezni, ni preprečila izvoza velikega števila prašičev z Nizozemskega v Nemčijo in če so veterinarski ukrepi, sprejeti na nacionalni ravni, vplivali na notranjo trgovino Nizozemske in na njen izvoz, obstoja teh ukrepov ni mogoče obravnavati kot odločilnega dejavnika za opredelitev geografskega trga.

112 Sodišče prve stopnje poudarja, da presoja različnih podatkov v spisu kaže, da je prekinitev izvoza, ki je posledica epizootske bolezni, na splošno imela učinke le v omejenih obdobjih in da se je po vsakem izbruhu epizootske bolezni izvoz hitro normaliziral in znova imel običajne vrednosti. Glede na te ugotovitve nikakor ni dokazano, da je Komisija pri ugotovitvi, da začasna prekinitev ali omejitev izvoza, ki je posledica epizootske bolezni, ne povzroči nacionalizacije ali regionalizacije zadevnega trga in torej ne ustvarja odločilnih okoliščin za opredelitev geografskega trga, storila očitno napako pri presoji.

113 Zato je treba zavrniti tudi ta ugovor.

d) Obstoj drugih ovir za izvoz

Trditve strank

114 V tožbi tožeče stranke uveljavljajo, da tudi obstoj finančnih ali drugih ovir zahteva razlikovanje med nizozemskim in nemškim trgov. Med te ovire uvrščajo dodaten veterinarski nadzor, ki so mu podvrženi nizozemski prašiči, namenjeni za prodajo na nemškem trgu, in nekatere z izvozom povezane „dodatne stroške“. V repliki tožeče stranke poudarjajo, da je te z izvozom povezane dodatne stroške natančno opisala družba NVV v svojem odgovoru na vprašalnik, ki ga je poslala Komisija med upravnim postopkom, in opredeljujejo, da gre zlasti za ovire, ki zadevajo ceno prašiča, storilnost obrata, konkurenco na evropskem trgu mesa, zahteve glede kakovosti proizvodov pri prašičih, dodatne stroške prevoza, odobritve izvoza in stroške preiskav krvi (zaradi Aujezskijeve bolezni).

115 Še posebej v zvezi z „ovirami, ki zadevajo ceno prašiča“ tožeče stranke trdijo, da iz odgovora družbe NVV v vprašalniku Komisije in iz poročila družbe PVVE (glej zgoraj točko 97) izhaja, da je po upoštevanju cele vrste korekcijskih faktorjev razlika v ceni med prašiči v Nemčiji oziroma na Nizozemskem 0,08 EUR za kilogram, kar naj bi povzročilo oviro v višini 7,20 EUR na prašiča, saj naj bi bila povprečna teža zaklanega prašiča okrog 90 kg.

116 Komisija trdi, da so tožeče stranke v tožbi – kar zadeva ta argument – zgolj ugotovile obstoj dodatnega veterinarskega nadzora za prašiče, namenjene za izvoz v Nemčijo. Ob podpori intervenientke torej ugovarja dopustnosti sklicevanja na druge domnevne ovire pri izvozu, ker je bil, prvič, obstoj teh drugih ovir zatrjevan prepozno – na stopnji replike – in ker, drugič, ne glede na stroške prevoza, ovire niti niso bile natančno obrazložene v odgovoru na vprašalnik, na katerega se sklicujejo tožeče stranke. Vsekakor Komisija ob podpori intervenientke v celoti ugovarja vsem vsebinskim argumentom tožečih strank.

Presoja Sodišča prve stopnje

117 Najprej je treba preučiti argument, ki zadeva dodaten veterinarski nadzor, ki naj bi mu bili podvrženi prašiči, namenjeni izvozu v Nemčijo. Komisija v zvezi s tem v točkah 33 in 34 izpodbijane odločbe potrjuje, da so stranke koncentracije potrdile – kar je potrdilo tudi več tretjih oseb – da morajo biti vsi živi prašiči za zakol pregledani neodvisno od kraja zakola, edina dodatna z izvozom povezana zahteva pa je prisotnost veterinarja v obratu ali v centru zbiranja, kar predstavlja dodaten strošek v višini približno od 1 do 1,25 EUR na prašiča, kar je strošek, ki je sicer zajet v prodajni ceni, ki je ponavadi višja v Nemčiji.

118 Sodišče prve stopnje v zvezi s tem trdi, da tožeče stranke nikakor niso, niti v svojih pisanjih niti na obravnavi, podkrepile trditve o obstoju domnevnega dodatnega veterinarskega nadzora za prašiče, namenjene za izvoz v Nemčijo, ki naj bi se razlikoval od tistega, ki je bil omenjen v izpodbijani odločbi. Ta ugovor je treba torej zavrniti.

119 Kar zadeva druge domnevne ovire za izvoz, je treba ugotoviti, da so bile dejansko opredeljene le v repliki in da se tožba v zvezi s tem ne sklicuje niti specifično niti na splošno na odgovor družbe NVV na vprašalnik Komisije. Vendar je treba spomniti, da če je v smislu člena 48(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje navajanje novih tožbenih razlogov med pritožbenim postopkom prepovedano, razen če izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se pojavile med postopkom, pa iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je dopusten tožbeni razlog, ki pomeni neposredno ali implicitno razširitev razloga, predhodno navedenega v tožbi, in ki je z njim v tesni zvezi (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 19. septembra 2000 v zadevi Dürbeck proti Komisiji, T-252/97, Recueil, str. II-3031, točka 39, in zgoraj v točki 52 navedeno sodbo Cableuropa in drugi proti Komisiji, točki 109 in 111 ter navedena sodna praksa).

120 Poudariti je treba, da v tožbi tožeče stranke večkrat očitajo Komisiji, da je prezrla dejstva, ki so jih navedle med upravnim postopkom, in se sklicujejo – res le na splošno – na argumente, navedene v pisanjih, vloženih med navedenim postopkom. Poudariti je treba tudi, da so tožeče stranke v tožbi omenile „finančne in druge ovire“ ter „dodatne stroške, povezane z izvozom“, po čemer se nizozemski trg nakupa prašičev za zakol razlikuje od nemškega. Iz tega izhaja, da je mogoče v repliki vsebovane specifikacije tožečih strank obravnavati kot razširitev argumentov, ki so že bili navedeni v tožbi. Torej jih je glede na v prejšnji točki navedeno sodno prakso treba obravnavati kot dopustne (v tem smislu glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 17. julija 1998 v zadevi Thai Bicycle proti Svetu, T-118/96, Recueil, str. II-2991, točki 144 in 145).

121 Vendar pa so taki argumenti tožečih strank neutemeljeni.

122 Prvič, kar zadeva domnevne „ovire v zvezi s ceno prašiča“, je treba poudariti, da je glavni cilj opredelitve trga, tako proizvodnega kot geografskega, sistematično ugotavljanje konkurenčnih pritiskov, s katerimi se spopadajo zadevna podjetja, in ugotoviti, ali obstajajo dejanski konkurenti, ki bi lahko omejevali ravnanje udeleženih podjetij in preprečevali, da bi ravnala neodvisno od pritiska učinkovite konkurence. Bistveno vprašanje za opredelitev geografskega trga v tem primeru je torej bilo, ali so se stranke strank koncentracije, zlasti prašičerejci, ob manjšem, a trajnejšem znižanju nakupnih cen prašičev ali svinj na zadevnih območjih obračale h klavnicam z drugih območij (glej zgoraj točko 80 in točki 2 in 17 obvestila o upoštevnem trgu).

123 Poudariti je treba, da več podatkov v spisu potrjuje ugotovitev Komisije, v skladu s katero konkurenčne pritiske, ki bi lahko omejevali ravnanje strank koncentracije, predstavljajo ne le klavnice na Nizozemskem, ampak tudi nekatere v Nemčiji (glej zgoraj točke od 102 do 104). Poleg tega podatki, ki jih je sporočila družba PVVE v zvezi z izvozom prašičev z Nizozemskega v Nemčijo in so jih tožeče stranke priložile repliki (glej zgoraj točko 105), kažejo na stalen in ne nepomemben obseg izvoza med tema državama, tudi ko je bila razlika med cenami v Nemčiji in cenami na Nizozemskem manjša od 7,20 EUR na prašiča. Ta dejstva kažejo, da morebitne „ovire v zvezi s ceno prašiča“, tudi če so obstajale, kar pa ni bilo zadostno dokazano, same po sebi predstavljajo le manjšo oviro za izvoz, zato Komisija ni storila očitne napake pri presoji. Potemtakem je treba ta ugovor zavrniti.

124 Drugič, kar zadeva domnevno oviro, povezano z domnevnimi dodatnimi stroški prevoza, Komisija v točki 20 izpodbijane odločbe trdi, da po mnenju strank koncentracije in glede na rezultate preiskave trga stroški prevoza niso bistveni, ker imajo na ceno prašičev za zakol zanemarljiv učinek. Tožeče stranke teh sklepov ne izpodbijajo niti v tožbi niti v repliki. Da bi podprle svoje trditve, so se zgolj sklicevale, in sicer zelo na splošno, na odgovor družbe NVV na vprašalnik Komisije. Če ta odgovor torej res omenja stroške transporta, pa z ničimer ne podpira trditev tožečih strank in ni primeren niti kot podlaga za njihove zahteve niti za dokazovanje, da je Komisija v zvezi

s tem storila očitno napako pri presoji (glej točko 60 in naslednje zgoraj). Tudi ta ugovor je torej treba zavriniti.

125 In tretjič, kar zadeva druge domnevne ovire za izvoz, omenjene zgoraj v točki 114, te ovire niso obrazložene niti v tožbi, niti v odgovoru družbe NVV na vprašalnik Komisije, niti ni njihov obstoj podprt z nobenim dokazom. Poleg tega tožeče stranke niso obrazložile, kako bi lahko storilnost obrata in konkurenca na evropskem trgu mesa predstavljala oviro za izvoz ali povzročila dodatne z izvozom povezane stroške.

126 Upoštevajoč vse navedeno je treba skleniti, da Komisija ni storila očitne napake pri presoji opredelitve geografskega trga glede na druge domnevne ovire za izvoz, ki so jih omenile tožeče stranke.

e) Prevozne razdalje, krajše od 150 km, ki jih je upoštevala Komisija, in obstoj političnih pritiskov

Trditve strank

127 Tožeče stranke opozarjajo, da je več kot 70 % prevoza prašičjega mesa v klavnice opravljenega na razdalji, manjši od 50 km, 85 % na razdalji, manjši od 70 km, in 95 % na razdalji, manjši od 95 km. Iz tega izhaja, da je največji del prašičev za zakol prepeljanih v klavnice na razdalji, ki je bistveno manjša od 150 km, kar je bila osnova za opredelitev zadevnega geografskega trga v izpodbijani odločbi. To področje naj bi Komisija določila samovoljno. Zaradi obstoja ovir za izvoz naj bi bilo zelo neverjetno, celo nepojmljivo, da bi v tem primeru dobavitelji živih prašičev za zakol ob trajnem, a zanemarljivem

znižanju nakupnih cen, ki jih je uporabljal subjekt, nastal ob koncentraciji, prevažali svoje živali v 150 km oddaljene konkurenčne klavnice.

128 Tožeče stranke poleg tega navajajo, da naraščajoči politični pritiski, ki težijo k zmanjšanju prevoznih razdalj živih živali, prav tako dokazujejo, da bi bilo zadeven geografski trg v tem primeru smotrno omejiti na ozemlje Nizozemske.

129 Komisija ugovarja argumentom tožečih strank.

Presoja Sodišča prve stopnje

130 Najprej je treba poudariti – kot je bilo izpostavljeno zgoraj v točki 122 – da je v tem primeru odločilno vprašanje za opredelitev zadevnega geografskega trga, ali bi bili dobavitelji prašičev za zakol pripravljeni, po hipotetičnem majhnem, a trajnem znižanju nakupnih cen prašičev, prevažati svoje živali v 150 km oddaljene konkurenčne klavnice, tako da tako znižanje cen za subjekt, ki je nastal ob koncentraciji, ne bi bilo donosno. Dejstvo, da se večina prašičev za zakol ponavadi prepelje na razdalji, krajši od 150 km, kot tako torej ne pomeni odločilnega dejavnika za opredelitev zadevnega trga.

131 Poleg tega sta preiskava trga, ki jo je izvedla Komisija, ter dokazno gradivo, ki je bilo vloženo v spis in prej predstavljeno, potrdila, da bi bile klavnice v radiju 150 km lahko

alternativna rešitev, če bi se nakupne cene prašičev po koncentraciji zmanjšale (glej točko 102 in naslednje zgoraj). Torej je treba skleniti, da Komisija v zvezi s tem ni storila bistvene napake pri presoji.

132 V zvezi z obstojem domnevnih političnih pritiskov je treba poudariti, da so tožeče stranke same priznale, da gre za dopolnilni argument, ki ne predstavlja odločilne okoliščine za opredelitev geografskega trga. Vsekakor tožeče stranke takih svojih trditev nikakor niso dokazale.

133 Glede na vse te ugotovitve je treba zavrniti tudi te ugovore.

f) Predhodna praksa odločanja

Trditve strank

134 Tožeče stranke Komisiji očitajo, da se je glede opredelitve geografskega trga za nakup živih prašičev za zakol brez tehtnega razloga oddaljila od svoje predhodne prakse odločanja ter od prakse nizozemskega organa za varstvo konkurence. Čeprav je res, kot trdijo tožeče stranke, da mora Komisija opredeliti zadevni geografski trg glede na upoštevne dejavnike v vsakem primeru posebej, pa je res tudi, da ne more nenadoma odstopiti od svoje predhodne prakse brez navedbe resnih razlogov. Poleg tega odločbe, ki jih je izdala Komisija glede geografskega trga nakupa živih prašičev za zakol v drugih državah članicah, prav tako predstavljajo precedenčne primere.

135 Komisija ugovarja argumentom tožečih strank.

Presoja Sodišča prve stopnje

136 Najprej je treba spomniti na to, da če mora Komisija v skladu s sodno prakso jasno podati svoje razloge, če se z izdajo neke odločbe bistveno oddalji od svoje predhodne prakse odločanja (sodba Sodišča z dne 26. novembra 1975 v zadevi *Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique* in drugi proti Komisiji, 73/74, Recueil, str. 1491, točka 31), gospodarski subjekti svojega zaupanja v pravo ne morejo opreti na ohranjanje predhodne prakse odločanja, saj se ta lahko spremeni glede na pooblastilo za prosto odločanje institucij Skupnosti (glej zgoraj v točki 53 navedeno sodbo *General Electric* proti Komisiji, točka 512 in navedena sodna praksa). Tožeče stranke še posebej ne morejo imeti zaupanja v pravo zaradi dejstva, da je Komisija v eni od predhodnih odločb opredelila trge na poseben način, ker zanjo in *a fortiori* za Sodišče prve stopnje ugotovitve iz te odločbe niso zavezujoče (v tem smislu glej zgoraj v točki 53 navedeno sodbo *General Electric* proti Komisiji, točka 514).

137 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da se tožeče stranke niso sklicevale na nobeno zadevo, v kateri bi Komisija preučila trge nakupa živih prašičev in svinj za zakol na Nizozemskem. Torej ne morejo trditi, da je v izpodbijani odločbi odstopila od predhodne prakse odločanja. Če je res, da je Komisija v nekaterih odločbah preučila trg nakupa živih prašičev za zakol v drugih državah članicah – zlasti na Danskem (glej Odločbo Komisije 2000/42/ES z dne 9. marca 1999 o postopku na podlagi Uredbe Sveta (EGS) št. 4064/89 (zadeva IV/M.1313 *Danish Crown* proti *Vestjyske Slagterier*) (UL 2000, L 20, str. 1) in Odločbo z dne 14. februarja 2002 o postopku na podlagi Uredbe št. 4064/89 (zadeva COMP/M.2662 *Danish Crown* proti *Steff-Houlberg*)) in v Nemčiji (Odločba Komisije z dne 19. marca 2004 o postopku na podlagi Uredbe št. 4064/89 (zadeva COMP/M.3337 *Best Agrifund* proti *Nordfleisch*)) – te analize v navedenih odločbah ni nujno mogoče uporabiti na drugih geografskih trgih, saj so pogoji konkurence v različnih državah članicah lahko popolnoma drugačni.

138 Kar zadeva danski trg, čeprav je res, da je Komisija v predhodnih odločbah ugotovila, da ima trg živih prašičev za zakol nacionalno razsežnost, pa primerjava med odločbami kaže, da se pogoji konkurence na nizozemskem in danskem trgu bistveno razlikujejo. Po eni strani je za trg na Danskem – drugače kot trg na Nizozemskem – značilna organizacija klavnic glede na strukturo sodelovanja, ki rejce povezuje s klavnicami prašičev prek obveznosti izključne dobave z dolgimi odpovednimi roki in s premijami. Po drugi strani pa je izvoz nizozemskih prašičev v Nemčijo veliko pomembnejši od izvoza danskih prašičev, torej je razlika med danskimi in nemškimi cenami precej večja od razlike med nizozemskimi in nemškimi. Kar pa sicer zadeva nemški trg, je Komisija v zadevi Best Agrifund proti Nordfleisch, ki so jo omenile tožeče stranke, vprašanje opredelitve geografskega trga pustila odprto.

139 V zvezi z razlikami v presoji Komisije v izpodbijani odločbi in presoji nizozemskega organa za varstvo konkurence je treba najprej poudariti, da glede na natančno razmejitve pristojnosti, na kateri temelji Uredba št. 139/2004, odločbe nacionalnih organov ne morejo zavezovati Komisije v postopkih nadzora koncentracij (v tem smislu glej v zvezi z Uredbo Sveta (EGS) št. 4064/89 z dne 21. decembra 1989 o nadzoru koncentracij podjetij (UL 1990, L 257, str. 13) sodbo Sodišča z dne 18. decembra 2007 v zadevi Cementbouw Handel & Industrie proti Komisiji, C-202/06 P, ZOdl., str. I-12129, točka 56). Poleg tega Komisija in nizozemski organ za varstvo konkurence v okviru svojih pristojnosti odločata na podlagi različnih meril (v tem smislu glej zgoraj navedeno sodbo Cementbouw Handel & Industrie proti Komisiji, točka 57). Vsekakor so tožeče stranke same priznale, da je nizozemski organ za varstvo konkurence pri opredelitvi geografskega trga upošteval konkurenčne pritiske, ki so jih izvajale tuje klavnice z obmejnih območij.

140 Glede na vse navedeno je treba zavrnil tudi ta ugovor.

141 Ob upoštevanju vsega zgoraj navedenega je treba skleniti, da tožeče stranke niso dokazale, da je Komisija storila očitno napako pri presoji v okviru opredelitve

geografskega trga iz izpodbijane odločbe, zato je treba tretji del prvega tožbenega razloga zavriniti.

5. Prvi in četrti del, ki se nanašata na presojo koncentracije glede na konkurenčno pravo

a) Trditve strank

¹⁴² Tožeče stranke trdijo, da je v nasprotju z rezultatom analize, do katerega je prišla Komisija v izpodbijani odločbi, koncentracija ustvarila prevladujoči položaj novega subjekta na trgu nakupa živih prašičev in svinj za zakol ter omejila učinkovito konkurenco, zato bi morala biti razglašena za nezdružljivo s skupnim trgom.

¹⁴³ Na prvem mestu, po mnenju tožečih strank ekonomska analiza Komisije temelji na napačni premisi, ki se navezuje na napačno opredelitev zadevnih geografskih trgov. Če bi torej Komisija upoštevala nacionalno razsežnost zadevnih geografskih trgov, bi prišla do drugačnega sklepa, in sicer da je koncentracija na teh trgih ustvarila „močno prevladujoč položaj“. Tožeče stranke zatrjujejo, da stranke koncentracije v tem primeru po sporni koncentraciji obvladujejo 65 % nizozemskega trga nakupa živih prašičev za zakol, medtem ko druge klavnice obvladujejo kvečjemu vsaka po 8 % trga, kot izhaja iz podatkov, ki jih je predložila družba NVV.

¹⁴⁴ Na drugem mestu, tožeče stranke oporekajo ugotovitvi, predstavljeni v točki 50 izpodbijane odločbe, v skladu s katero povprečna presežna zmogljivost klavnic prašičev na Nizozemskem znaša 12 %. Nasprotno, ocenjujejo, da v tem primeru presežne zmogljivosti ni, ker zmogljivost neke klavnice ni vedno popolnoma izkoriščena zaradi

zagotavljanja dobrega poslovanja podjetja. Vedno naj bi bilo približno 10 % zmogljivosti klavnice neizkoriščenih, zato da se lahko ustrezno odzove na nihanja v ponudbi prašičev za zakol. Stoodstotna uporaba zmogljivosti klavnice bi nasprotno povzročila nastanek trga, na katerem prešičereji ali trgovci s prašiči ne bi več imeli svobodne izbire sodelovati z neko klavnico, kar bi lahko povzročilo motnje na trgu.

145 Na tretjem mestu, tožeče stranke očitajo Komisiji, da ob analizi učinkov koncentracije na konkurenco ni upoštevala več dejstev, in zlasti, prvič, dejstva, da izvoz prašičev za zakol z Nizozemskega v Nemčijo ni nikoli presegel od 10 do 15 % celotne proizvodnje, drugič, da je narava izvoznega trga dopolnilna, saj potrebe nizozemskega trga predstavljajo od 85 do 90 % obsega proizvodnje, tretjič, da je uvozni trg v Nemčiji dopolnilen, četrtič, da je uvoz prašičev z Nizozemskega v Nemčijo konkurenčen uvozu z Danskega in nazadnje, petič, da so vse te dejavnike okrepile finančne in druge ovire za izvoz, omenjene v tretjem delu prvega tožbenega razloga.

146 Na četrtem mestu, tožeče stranke zatrjujejo, da prevladujoči položaj, ki je nastal po sporni koncentraciji, ne izvira le iz velikih tržnih deležev, ki jih imajo stranke koncentracije, ampak tudi iz „večjega prekrivanja interesov v različnih organizacijah, ki imajo moč na zadevnem trgu“, kot so Centrale Organisatie voor de Vleessector (COV), PVVE, Land- en Tuinbouw Organisatie Nederland (LTO), Zuidelijke Land- en Tuinbouw Organisatie (ZLTO) in Noord-Brabantse Christelijke Boerenbond (NCB).

147 Komisija ob podpori intervenientke ugovarja argumentom, ki so jih podale tožeče stranke.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

148 Opozoriti je treba, da morajo biti na podlagi člena 2(2) Uredbe št. 139/2004 koncentracije, ki bistveno ne ovirajo učinkovite konkurence na skupnem trgu ali na njegovem precejšnjem delu, zlasti z vzpostavitvijo ali okrepitvijo prevladujočega položaja, razglašene za združljive s skupnim trgom.

149 Opozoriti je treba, da čeprav mora biti obstoj prevladujočega položaja ugotovljen posamično v vsaki zadevi glede na okoliščine primera (v tem smislu glej zgoraj v točki 45 navedeno sodbo Sun Chemical Group in drugi proti Komisiji, točka 136), se v skladu z uvodno izjavo 32 Uredbe št. 139/2004 koncentracije, ki zaradi omejenega tržnega deleža udeleženih podjetij ne morejo ovirati učinkovite konkurence, lahko štejejo za združljive s skupnim trgom. O tem je mogoče sklepati zlasti, če tržni deleži udeleženih podjetij ne presegajo 25 % na skupnem trgu ali na njegovem precejšnjem delu.

150 V tem primeru je Komisija ugotovila, da so, kar zadeva trge nakupa prašičev za zakol, s koncentracijo njene stranke obdržale skupne tržne deleže manjše od 30 % na vsakem od treh zadevnih trgov (točka 47 izpodbijane odločbe). Glede na to ugotovitev je Komisija v točkah 48 in 51 izpodbijane odločbe izvedla svojo analizo konkurence in ugotovila, da so trgi po koncentraciji ostali dovolj razdeljeni ob prisotnosti mnogih konkurentov s tržnimi deleži med 4 in 16 % (točka 49 izpodbijane odločbe) in s presežno zmogljivostjo klavnic okrog 12 % na Nizozemskem, 14 % v Belgiji in 28 % v zahodnih regijah Nemčije.

151 Kar zadeva trge nakupa svinj za zakol, je Komisija v izpodbijani odločbi poudarila, da so tržni deleži po koncentraciji na vsakem od treh zadevnih trgov še manjši, saj so na vsakem od njih nižji od 20 % (točka 52 izpodbijane odločbe). Glede na majhnost tržnih

deležev, precej manjših od tistih, določenih v uvodni izjavi 32 Uredbe št. 139/2004, se Komisiji ni zdelo potrebno naprej razvijati analize konkurence (točka 53 izpodbijane odločbe).

152 Na koncu te analize je Komisija torej prišla do sklepa, da koncentracija na trgih nakupa živih prašičev in svinj za zakol ne povzroča konkurenčnih problemov (točka 54 izpodbijane odločbe).

153 Sodišče prve stopnje poudarja, da argumenti tožečih strank ne vzbujajo dvoma o analizi konkurence, ki jo je izvedla Komisija in jo vsebuje izpodbijana odločba.

154 Prvič, spomniti je treba, da je bila argumentacija glede napačne opredelitve zadevnih trgov zavrnjena že pri presoji drugega in tretjega dela prvega tožbenega razloga (glej zgoraj točko 69 in naslednje ter točko 79 in naslednje).

155 Drugič, kar zadeva ugotovitev v točki 50 izpodbijane odločbe o okrog 12-odstotni presežni zmogljivosti v nizozemskih klavnicah, je treba ugotoviti, da so tožeče stranke v tožbi in repliki priznale obstoj te presežne zmogljivosti, ko so potrdile, da je „določen del zmogljivosti (približno 10 %) nujen za zmožnost prilagajanja precej nihajoči ponudbi prašičev za zakol“. Vsekakor je morebiten obstoj take presežne zmogljivosti na trgu zgolj dopolnilen, čeprav lahko pomemben dejavnik v analizi konkurence, ki lahko po koncentraciji relativizira položaj strank koncentracije na trgu.

156 Tretjič, kar zadeva dejavnike, ki so omenjeni zgoraj v točki 145 in ki naj jih Komisija ne bi upoštevala v svoji analizi konkurence, je treba ugotoviti, ne da bi se lotili vprašanja o njihovi dopustnosti, ki ga je izpostavila Komisija, da tožeče stranke niso pojasnile niti, zakaj in kako naj bi analiza teh dejavnikov pripeljala Komisijo do sklepa, da koncentracija bistveno ovira učinkovito konkurenco na skupnem trgu ali na njegovem precejšnjem delu, niti, kako naj bi Komisija storila očitno napako pri presoji z neupoštevanjem teh dejavnikov v svoji analizi konkurence koncentracije. Poleg tega tožeče stranke nobenih svojih trditev niso podprle, medtem ko je bil obstoj domnevnih ovir za izvoz, ki so jih omenile, izključen že v tretjem delu prvega tožbenega razloga.

157 Nazadnje, kar zadeva ugovor glede domnevnega „prekrivanja interesov“ med organizacijami, ki imajo neko moč na zadevnem trgu, je treba poudariti, da ga tožeče stranke niso podprle z nobenim dokazom, zato ga je torej treba zavriniti.

158 Glede na vse zgoraj navedeno tožeče stranke niso dokazale, da je Komisija v svoji analizi konkurence glede učinkov koncentracij storila napako, zato je treba prvi in četrti del prvega tožbenega razloga zavriniti.

159 Glede na vse zgoraj navedeno je treba prvi tožbeni razlog v celoti zavriniti.

B – *Drugi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve in dolžnost skrbnega ravnanja*

160 Drugi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve (člen 253 ES) in dolžnost skrbnega ravnanja Komisije, je mogoče razdeliti na tri dele.

1. Prvi del drugega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja

a) Trditve strank

161 Prvič, tožeče stranke očitajo Komisiji, da je kršila dolžnost skrbnega ravnanja, ker ni upoštevala argumentov in informacij, ki so jih navedle v utemeljitev svoje argumentacije med upravnim postopkom, tako da jih je popolnoma izpustila ali pa jih vsaj ni vključila v svojo analizo, čeprav gre za dejavnike, na katerih bi morala temeljiti opredelitev zadevnega geografskega trga. Drugič, tožeče stranke očitajo Komisiji, da je izpodbijano odločbo oprla na informacije, ki so jih priskrbele stranke koncentracije in tretje osebe, povezane z njimi, ali tretje osebe, ki niso imele zadostnega strokovnega znanja ali bile dovolj reprezentativne, oziroma da jo je oprla na osebne domneve, ki niso bile ustrezno podprte, ne da bi na podlagi argumentov tožečih strank in nedoslednosti podatkov, s katerimi je razpolagala, izvedla neodvisno študijo trga. Zato je Komisija prišla do nepravilnih rezultatov in sklepov. Kar še posebej zadeva izjavo g. J., tožeče stranke Komisiji očitajo, da od njih ni zahtevala nobenih informacij o njeni vsebini in da ni upoštevala njihovih dopisov z dne 21. decembra 2004 (glej zgoraj točko 26).

162 Komisija ugovarja vsem tozadevnim argumentom tožečih strank.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

Dolžnost skrbnega ravnanja

- ¹⁶³ Najprej je treba opozoriti, da je glede na ustaljeno sodno prakso v primerih, ko imajo institucije Skupnosti diskrecijsko pravico, kot na primer pri nadzoru koncentracij (glej zgoraj v točki 53 navedeno sodno prakso), spoštovanje jamstev, ki jih daje pravni red Skupnosti v upravnih postopkih, toliko bolj temeljnega pomena. Med ta jamstva spadajo predvsem obveznost pristojne institucije, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne vidike posamezne zadeve, pravica zainteresirane osebe, da predstavi svoje stališče, in pravica do zadostno obrazložene odločbe (glej sodbo Sodišča z dne 21. novembra 1991 v zadevi Technische Universität München, C-269/90, Recueil, str. I-5469, točka 14; ter sodbi Sodišča prve stopnje z dne 18. septembra 1995 v zadevi Nölle proti Svetu in Komisiji, T-167/94, Recueil, str. II-2589, točka 73, in z dne 11. julija 1996 v združenih zadevah Métropole télévision in drugi proti Komisiji, T-528/93, T-542/93, T-543/93 in T-546/93, Recueil, str. II-649, točka 93 in navedena sodna praksa).
- ¹⁶⁴ Pri nadzoru koncentracij ima Komisija v skladu z ustaljeno sodno prakso široko diskrecijsko pravico pri presojanju, zlasti kar zadeva presojanje ekonomske narave (glej zgoraj v točki 53 navedeno sodno prakso). Na tem področju je še toliko pomembnejše, da Komisija spoštuje jamstva, ki jih pravni red Skupnosti daje v upravnih postopkih, skupaj z dolžnostjo skrbnega ravnanja, ki ji nalaga skrbno in nepristransko preučitev vseh upoštevnihih vidikov posamezne zadeve (glede pomembnosti spoštovanja jamstev, ki jih pravni red Skupnosti daje pri nadzoru koncentracij, glej sklepne predloge generalne pravobranilke Kokott k sodbi Sodišča z dne 10. julija 2008 v zadevi Bertelsmann in Sony Corporation of America proti Impala, C-413/06 P, ZOdl., str. I-4951, točka 126).
- ¹⁶⁵ Ker mora Komisija pri svojem delovanju na tem področju spoštovati dolžnost skrbnega ravnanja, mora s potrebno skrbnostjo ugotoviti dejanske in pravne dejavnike, od katerih je odvisno izvajanje njene diskrecijske pravice, tako da zbira dejstva, ki so nepogrešljiva

za izvajanje omenjene pravice in ki imajo lahko bistven učinek na izid postopka odločanja. Ta dolžnost vključuje, prvič, dolžnost Komisije, da upošteva tako dejstva in informacije, ki so ji jih predložile stranke, ki so koncentracijo priglasile, kot tista dejstva in dejavnike, ki so jih predložile tretje osebe, ki so se aktivno udeleževale postopka, in, drugič, da po potrebi razišče ta dejstva na podlagi preiskav trga ali zahtevkov za posredovanje informacij, naslovljenih na udeležence na trgu.

¹⁶⁶ Vendar pa je treba poudariti, da je treba glede nadzora koncentracij zahtevo, da Komisija spoštuje jamstva, ki jih daje pravni red Skupnosti v upravnih postopkih, in zato tudi jamstvo dolžnosti skrbnega ravnanja razlagati po zgledu obveznosti spoštovanja obveznosti obrazložitve (glej spodaj točko 192), in sicer tako, kot je v skladu z zahtevo po hitrosti, ki je značilna za splošno sistematiko Uredbe št. 139/2004 in ki Komisiji pri izvrševanju diskrecijske pravice nalaga upoštevanje strogih rokov (v tem smislu glej v zvezi z Uredbo št. 4064/89 zgoraj v točki 139 navedeno sodbo *Cementbouw Handel & Industrie* proti Komisiji, točka 39).

¹⁶⁷ Kritike, ki so jih tožeče stranke izrekle v zvezi z domnevnimi kršitvami dolžnosti skrbnega ravnanja Komisije, je treba preučiti glede na ta načela.

Domnevne kršitve dolžnosti skrbnega ravnanja

¹⁶⁸ Tožeče stranke v bistvu trdijo, da je Komisija kršila svojo dolžnost skrbnega ravnanja, prvič, ker ni upoštevala argumentov in informacij, ki so jih navedle med upravnim postopkom, in, drugič, ker je izpodbijano odločbo utemeljila na informacijah, ki so jih večinoma predložile stranke koncentracije ali tretje osebe, ki so z njimi povezane, vsekakor pa na informacijah, ki niso bile dovolj preverjene z ustrezno in neodvisno preiskavo trga.

169 Glede prvega sklopa tega dela je treba najprej opozoriti, da v drugem tožbenem razlogu tožeče stranke le na splošno očitajo Komisiji, da ni upoštevala dejavnikov in informacij, ki so jih predložile med upravnim postopkom, ne da bi natančno opredelile, katerih dejavnikov in informacij, upoštevanih v tej zadevi, ni analizirala s potrebno skrbnostjo in nepristranskostjo.

170 Poleg tega analiza spisa in ugotovitev zgoraj v točki 79 in naslednjih v zvezi s tretjim delom prvega tožbenega razloga, nasprotno od trditev tožečih strank, kažejo, da Komisija ni prezrla dokazov in informacij, ki so jih predložile med upravnim postopkom, ampak da je, ravno nasprotno, upoštevala te dejavnike in informacije ter jih vključila v svojo analizo. To ugotovitev potrjuje dejstvo, da je Komisija v izpodbijani odločbi izrecno preučila praktično vse dejavnike, za katere tožeče stranke v tožbi trdijo, da so jih predložile med upravnim postopkom, in tiste, ki naj bi jih Komisija po njihovem mnenju v svoji analizi prezrla.

171 Tako je ugovor glede neobstoja medsebojne zamenljivosti nemških in nizozemskih prašičev v izpodbijani odločbi analiziran v točki 27 (prva alineja) ter v točkah 31 in 32; ugovor glede neobstoja korelacije med nihanji v razliki v nakupnih cenah in obsegom izvoza je obravnavan v točkah od 36 do 38 izpodbijane odločbe; posledice epizootske bolezni so analizirane v točkah 27 (tretja alineja) in 43; domnevne veterinarske zahteve in drugi domnevni dodatni stroški so analizirani v točki 27 (druga alineja) in v točkah od 33 do 35; vprašanje razdalje prevoza je obravnavano v točki 26; predhodne odločitve Komisije na zadevnem področju so obravnavane v točki 17; vprašanje glede presežne zmogljivosti je obravnavano v točki 50 v delu, ki se nanaša na analizo konkurence o učinkih koncentracije. Nazadnje, Komisija v točkah 29, 39 in 40 izpodbijane odločbe obravnava argument, povezan s trajanjem dobavnih pogojev, ki so jih tožeče stranke omenile na sestanku 10. decembra 2004, ki pa ga v tej zadevi niso navedle. Nasprotno, niti iz spisa niti iz trditev tožečih strank ni razvidno, da so tožeče stranke med upravnim postopkom izrecno podale ugovore glede dolžine prevoza, krajšega od 150 km, ki ga je upoštevala Komisija, in glede obstoja političnih pritiskov za skrajšanje prevoza živih živali.

172 Torej je treba ugovore tožečih strank v zvezi s tem zavriniti.

173 Kar zadeva drugi sklop tega dela, je treba poudariti, da so tožeče stranke izpodbijale tako prvo „preiskavo trga“, ki je omenjena v točki 26 izpodbijane odločbe in ki jo je izvedla Komisija, tako da je poslala vprašalnik več udeležencem na trgu, kot tudi preiskavo, ki jo je Komisija v točki 30 in naslednjih izpodbijane odločbe poimenovala „dopolnilna preiskava“ in je bila izvedena, da bi se presodila upoštevnost dejstev in argumentov, ki so jih navedle tožeče stranke. Po mnenju tožečih strank naj bi bila dopolnilna preiskava predvsem „pomanjkljiva“ in „nereprezentativna“, ker je bila izvedena izključno na podlagi izjav strank koncentracije ali tretjih oseb, ki so z njimi povezane.

174 Kar zadeva prvo „preiskavo trga“, je treba najprej poudariti, da v postopkih nadzora koncentracij Komisija po priglasitvi ponavadi izvede preiskavo na podlagi pooblastil, ki ji jih daje Uredba št. 139/2004, da bi bolje razumela delovanje zadevnih trgov in zbrala informacije o konkurenčnem položaju na teh trgih. V tako preiskavo je lahko vključeno zlasti pošiljanje vprašalnika podjetjem ali drugim osebam, na primer zvezam podjetij ali poklicnim združenjem s poglobljenim znanjem o zadevnih trgih.

175 V tem primeru je iz spisa razvidno, da preiskava, ki jo je izvedla Komisija, ni imela nepomembnega obsega, saj je vključevala skoraj 200 udeležencev na trgu. Poleg tega je vprašalnik, poslan različnim udeležencem na trgu, vseboval 36 zelo podrobnih vprašanj v zvezi z zadevnimi trgi ter analizo konkurence glede učinkov koncentracije. Med njimi jih je 14 zadevalo trg nakupa živih prašičev za zakol, 6 drugih pa se je nanašalo posebej na obseg geografskega trga, zlasti na vprašanja razdalje prevoza, nacionalne dimenzije trga, regij, ki so jih stranke koncentracije označile kot središče 150-kilometerskega radija, in stroškov prevoza. Družba NVV je ta vprašalnik prejela in nanj tudi odgovorila.

176 Ob upoštevanju teh ugotovitev tožeče stranke ne morejo trditi, da Komisija ni izvedla ustrezne preiskave za ugotovitev dejstev, pomembnih za ta primer, zlasti glede na opredelitev geografskega trga za trge nakupa prašičev in svinj za zakol. Kar zadeva trditev tožečih strank, da v izpodbijani odločbi ni ničesar, na podlagi česar bi bilo mogoče določiti, na katerih dejstvih je preiskava trga temeljila, je treba opozoriti, prvič, da se je Komisija na več mestih v preiskavi natančno sklicevala na udeležence, ki so nek podatek posredovali (glej zlasti točke 32, 38 in 42 izpodbijane odločbe), in, drugič, da Komisija v odločbah, sprejetih na podlagi člena 6(1)(b) Uredbe št. 139/2004, nikakor ni dolžna natančno določiti dokumentov in virov, na katere je oprla svojo analizo, če posebne navedbe niso bile nujne za jasno in nedvoumno obrazložitev (v tem smislu glej, v zvezi z Uredbo št. 4064/89, zgoraj v točki 41 navedeno sodbo Verband der freien Rohrwerke in drugi proti Komisiji, točka 185).

177 Sicer pa so argumenti tožečih strank usmerjeni tudi zoper „dopolnilno preiskavo“, omenjeno v točki 30 izpodbijane odločbe, ki jo je Komisija izvedla, da bi presodila zanesljivost in upoštevnost argumentov in dejstev, ki so jih tožeče stranke navedle med upravnim postopkom.

178 V zvezi s tem je iz spisa razvidno, da je Komisija po prejemu odgovorov na vprašalnik in po sestanku s tožečimi strankami izvedla posebno dopolnilno preiskavo v zvezi z argumenti in dejstvi, ki so jih navedle tožeče stranke. Iz spisa tudi izhaja, da je Komisija v tej „dopolnilni preiskavi“ na isti dan, ko se je sestala s tožečimi strankami, predstavnikom strank koncentracije dejansko poslala le elektronsko pošto z zahtevkom za podatke o dejstvih, ki so jih navedle tožeče stranke na sestanku in ki so po njihovem mnenju predstavljala ovire za izvoz. Ob upoštevanju zahtev po izjemno kratkih procesnih rokih naj bi Komisija strankam koncentracije dala zelo kratek rok za odgovor (dva dneva ob koncu tedna).

179 Dan po tem, ko je bil poslan ta zahtevek za podatke, so predstavniki strank koncentracije poslali dopis, v katerem so po točkah odgovorili na vprašanja Komisije

in priložili dodatne dokumente v podkrepitev svojih trditvev. Da bi podkrepili svoje argumente, so predstavniki strank koncentracije dva dni pozneje prav tako poslali več izjav „tretjih strank“, ki so potrjevale njihove trditve v dopisu. Po tem, ko je Komisija prejela te podatke in izjave, se ji nadaljnje preiskave ni zdelo več potrebno izvajati.

180 Tožeče stranke so ugovarjale poteku „dopolnilne preiskave“ s trditvijo, da se je Komisija oprla izključno na informacije, ki so jih v bistvu priskrbele stranke koncentracije. Sodišče prve stopnje mora torej preveriti, ali je Komisija pri izvajanju dopolnilne preiskave, kot je opisano zgoraj, kršila svojo dolžnost skrbnega ravnanja, ki ji nalaga s potrebno skrbnostjo in nepristranskostjo ugotoviti dejanske in pravne dejavnike, od katerih je odvisna njena diskrecijska pravica.

181 Glede na to je treba poudariti, da se je v tem primeru, čeprav se je „dopolnilna preiskava“ Komisije res omejila na pošiljanje dodatnega zahtevka za podatke strankam koncentracije, ta dopolnilna preiskava nanašala le na eno samo vprašanje, in sicer na vprašanje opredelitve geografskega trga, glede katerega je Komisija že izvedla poglobljeno preiskavo trga, ki je, kot izhaja tudi iz spisa, privedla do začasnih izidov, ki so v bistvu skladni z opredelitvijo, ki so jo predlagale stranke koncentracije in je bila pozneje sprejeta z izpodbijano odločbo. Tako je ravno zato, ker so nekatere usposobljene tretje osebe – med drugim tožeče stranke – izrazile drugačno mnenje kot Komisija, češ da bi bilo treba izvesti dopolnilno preiskavo, da bi presodili upoštevnost dejstev, ki so jih navedle tretje osebe.

182 V tem smislu dejstvo, da je Komisija stranke koncentracije vprašala za mnenje glede navedenih vprašanj, ni presenetljivo, saj ne le da imajo poglobljeno znanje o trgih, ampak so imele tudi največji interes glede zadevne koncentracije in bi jim vsekakor moralo biti omogočeno, da se v okviru svoje pravice do obrambe izrazijo o zadevnih vprašanjih, ki so jih izpostavile tretje osebe med postopkom.

183 V danem primeru torej stranke koncentracije niso zgolj izpodbijale argumentov tožečih strank, ampak so v podkrepitev svojih argumentov predložile tudi izjave tretjih oseb, ki so bile dejavne v zadevnih sektorjih in so verjetno poznale položaj na zadevnih trgih. Glede tega je treba ugotoviti, da iz spisa ni razvidno, da bi Komisija preverila neodvisnost tretjih oseb, ki so priskrbele podatke v podporo stališčem strank koncentracije. Vendar je treba kar zadeva vprašanje, ali je Komisija s tem kršila svojo dolžnost skrbnega ravnanja, kot je opredeljena zgoraj v točki 163 in naslednjih, ugotoviti naslednje.

184 Najprej je treba poudariti, da ob upoštevanju zahteve po hitrosti in strogih rokih, ki Komisijo zavezujejo v postopku nadzora koncentracij, Komisija ne more biti zavezana k temu, da preverja vse prejete podatke, če ni dokazov o njihovi nepravilnosti. Čeprav obveznost skrbne in nepristranske preučitve, ki ji je naložena v tem postopku, Komisiji ne dovoljuje opreti se na dejstva ali podatke, ki jih ni mogoče obravnavati kot resnične, omenjena zahteva po hitrosti vendarle predvideva, da ne more sama do podrobnosti preverjati pristnosti in zanesljivosti vseh poslanih podatkov, saj postopek nadzora koncentracij do neke mere nujno temelji na zaupanju.

185 V zvezi s tem je treba spomniti, da so v zakonodaji glede nadzora koncentracij predvideni različni ukrepi za odvrnitev in kaznovanje prenosa netočnih ali lažnih podatkov. Kot je Komisija pravilno poudarila, ne le da imajo stranke postopka priglasitve izrecno dolžnost pošteno in v celoti razkriti za odločitev pomembna dejstva in okoliščine (uvodna izjava 5 ter člena 4(1) in 6(2) Uredbe št. 802/2004), pri čemer je kršitev te dolžnosti sankcionirana v členu 14 Uredbe št. 139/2004, ampak lahko Komisija tudi prekliče odločbo o združljivosti, če temelji na nenatančnih podatkih, za

katere je odgovorno eno od podjetij, ali če je bila pridobljena s prevaro (glej člena 6(3)(a) in 8(6)(a) Uredbe št. 139/2004).

186 Vsekakor je treba ugotoviti, da v tem primeru, tako kot izhaja iz ugotovitev, predstavljenih zgoraj v točki 91 in naslednjih, tožeče stranke niso z ničimer dokazale svojih trditev, da so vse izjave, podane med „dopolnilno preiskavo“, skoraj brez izjeme dale osebe, ki neposredno ali posredno prihajajo z območja vpliva strank koncentracije in torej nikakor ne morejo dokazati, da je Komisija, ker ni posebej preverila neodvisnosti tretjih oseb, kršila dolžnost skrbnega ravnanja, ki ji nalaga, da skrbno in nepristransko preverja vse dejavnike, upoštevne za ta primer.

187 Glede izjave g. J. je treba še posebej poudariti, na eni strani, da – kot izhaja zlasti iz ugotovitev, navedenih zgoraj v točki 92 – Komisija ni imela dolžnosti zaslišati tožeče stranke glede izjave sekretarja družbe PVVE, in, na drugi strani, da dopisi z dne 21. decembra 2004 sami po sebi nikakor niso mogli vzbuditi dvoma o analizi Komisije, ker je bila izjava g. J. eden izmed številnih dokazov v podporo sklepom Komisije in je bila njena vsebina tudi sicer skladna z drugimi dokazi.

188 Glede na vse navedeno je treba skleniti, da Komisija v tem primeru ni kršila dolžnosti skrbnega ravnanja, zato je ta del drugega tožbenega razloga torej treba zavrniti.

2. Drugi del drugega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve

a) Trditve strank

¹⁸⁹ Tožeče stranke trdijo tudi, da Komisija ni dovolj obrazložila niti izpodbijane odločbe niti zavrnitve argumentov in dokazov, ki so jih predložile med upravnim postopkom. V zvezi s tem tožeče stranke ugovarjajo natančneje, da je Komisija, po eni strani, zelo na kratko in pomanjkljivo predstavila njihove argumente v točkah 27 in 29 izpodbijane odločbe in, po drugi strani, da ni jasno, razumljivo in dovolj natančno prikazala razlogov za zavrnitev teh argumentov ali vsaj razlogov, na katere se je oprla v navedeni odločbi.

¹⁹⁰ Komisija ugovarja argumentom tožečih strank.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

¹⁹¹ Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora biti obrazložitev, zahtevana v členu 253 ES, prilagojena vrsti obravnavanega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati utemeljitev institucije, ki je akt sprejela, tako da se lahko zadevne osebe seznani z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in se pristojnemu sodišču omogoči izvajanje nadzora. Zahtevo po obrazložitvi je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino zadevnega akta, vrste navedenih razlogov in interes, ki ga lahko imajo naslovniki akta ali druge stranke, ki jih akt neposredno in posamično zadeva, za pridobitev pojasnil. Ni treba, da obrazložitev opredeli vsa upoštevana dejstva in pravna vprašanja, če je treba vprašanje, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 253 ES, presojati ne le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegov smisel in na vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (sodbi Sodišča z dne 2. aprila 1998 v zadevi

Komisija proti Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, Recueil, str. I-1719, točka 63, in z dne 22. junija 2004 v zadevi Portugalska proti Komisiji, C-42/01, ZOdl., str. I-6079, točka 66).

192 Vendar avtorju takega akta ni treba sprejeti stališča o podatkih, ki so očitno drugotnega pomena, oziroma predpostaviti morebitnih ugovorov (sodba Sodišča z dne 25. oktobra 2005 v združenih zadevah Nemčija in Danska proti Komisiji, imenovana „Feta“, C-465/02 in C-466/02, ZOdl., str. I-9115, točka 106). Poleg tega mora biti stopnja natančnosti obrazložitve odločbe sorazmerna z dejanskimi možnostmi in s tehničnimi pogoji ali z rokom, v katerem mora biti odločba sprejeta (sodba Sodišča z dne 14. februarja 1990 v zadevi Delacre in drugi proti Komisiji, C-350/88, Recueil, str. I-395, točka 16; v tem smislu glej tudi sodbo Sodišča z dne 1. decembra 1965 v zadevi Schwarze, 16/65, Recueil, str. 1081, 1096 in 1097). Tako Komisija ne krši obveznosti obrazložitve, če pri izvajanju svoje pristojnosti glede nadzora koncentracij v svoji odločbi ne navede natančno razlogov za presojo nekaterih vidikov koncentracije, ki se ji zdijo očitno neupoštevni, nepomembni ali popolnoma drugotnega pomena za presojo koncentracije (v tem smislu glej zgoraj v točki 191 navedeno sodbo Komisija proti Sytraval in Brink's France, točka 64). Taka zahteva bi bila namreč težko skladna z zahtevo po hitrosti in kratkimi procesnimi roki, ki so naloženi Komisiji pri izvajanju njene pristojnosti glede nadzora koncentracij in ki so del posebnih okoliščin postopka nadzora koncentracij (zgoraj v točki 139 navedena sodba Cementbouw Handel & Industrie proti Komisiji, točka 39, in zgoraj v točki 41 navedena sodba Verband der freien Rohrwerke in drugi proti Komisiji, točka 186).

193 Iz tega izhaja, da je takrat, kadar Komisija razglasi koncentracijo za združljivo s skupnim trgom na podlagi člena 6(1)(b) Uredbe št. 139/2004, zahteva po obrazložitvi izpolnjena, če je v tej odločbi jasno navedeno, zakaj Komisija meni, da zadevna koncentracija – po morebitnih spremembah, ki so jih uvedla zadevna podjetja – ne ustvarja resnih dvomov o njeni združljivosti s skupnim trgom (zgoraj v točki 41 navedena sodba Verband der freien Rohrwerke in drugi proti Komisiji, točka 185).

194 Čeprav je res, da Komisiji v obrazložitvi odločb, sprejetih na podlagi Uredbe št. 139/2004, ni treba zavzeti stališča glede vseh elementov in argumentov, na katere se sklicuje, skupaj s tistimi, ki so povsem drugotnega pomena za presojo, še vedno ostaja dejstvo, da mora navesti dejstva in pravne ugotovitve, ki so bistvene v strukturi odločbe

(v tem smislu glej po analogiji sodbe Sodišča z dne 18. maja 1962 v zadevi Geitling in drugi proti Visoki oblasti, 13/60, Recueil, str. 165 in 221; z dne 15. julija 1970 v zadevi ACF Chemiefarma proti Komisiji, 41/69, Recueil, str. 661, točka 78, in z dne 7. julija 1981 v zadevi Rewe-Handelsgesellschaft Nord in Rewe-Markt Steffen, 158/80, Recueil, str. 1805, točka 26).

¹⁹⁵ V tem primeru je treba ugotoviti, da so v besedilu točk od 12 do 54 izpodbijane odločbe o trgih nakupa prašičev in svinj za zakol jasno in nedvoumno navedeno, zakaj je Komisija menila, da koncentracija na teh trgih ne vzbuja resnih dvomov o njeni združljivosti s skupnim trgom. Te točke so Sodišču prve stopnje omogočile izvajanje nadzora po različnih ugovorih, ki so jih podale tožeče stranke v tej tožbi.

¹⁹⁶ Poleg tega je treba poudariti, da je Komisija, kot izhaja zgoraj iz točke 171, v točkah od 26 do 43 izpodbijane odločbe predstavila celoto dokazov in argumentov, ki so jih navedle tožeče stranke med upravnim postopkom, ter podrobno predstavila bistvo svojega mnenja o njih, tako da je pojasnila vsebino vsakega od teh argumentov ter razlog za njegovo zavrnitev.

¹⁹⁷ Zato je treba del, ki se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve, zavrniti kot neutemeljen.

3. Tretji del drugega tožbenega razloga: kršitev pravice do izjave

a) Trditve strank

198 V drugem tožbenem razlogu tožeče stranke večkrat trdijo, da jim Komisija med upravnim postopkom ni dovolila v zadostni meri izraziti svojega mnenja. Tožeče stranke med drugim trdijo, da jih na sestanku 10. decembra 2004 niso dovolj pozorno poslušali, da dejansko niso imele možnosti izraziti svojega mnenja, da so se predstavniki Komisije sporazumevali le v angleščini in da zato niso imele možnosti v celoti in razumljivo braniti svojih stališč.

199 Komisija ugovarja argumentom tožečih strank.

b) Presoja Sodišča prve stopnje

200 Poudariti je treba, da ob dejstvu, da jim Komisija med upravnim postopkom ni dala priložnosti zadostno predstaviti svojih argumentov, tožeče stranke v bistvu uveljavljajo kršitev pravice do izjave.

201 V zvezi s tem je treba spomniti, da je v postopku skupnostnega nadzora koncentracij pravica do izjave v skladu s členom 18(4) Uredbe št. 139/2004 in členom 16(1) Uredbe št. 802/2004 izrecno dana tretjim osebam – kot so tožeče stranke – ki izkažejo zadosten interes.

- 202 Te tretje osebe imajo pravico do izjave pred Komisijo, če jo zahtevajo, da bi pojasnile svoje mnenje o škodljivih učinkih priglašene koncentracije nanje, vendar mora ta pravica biti v soglasju, na eni strani, s spoštovanjem pravice do obrambe strank koncentracije in, na drugi strani, z glavnim namenom uredbe, zagotavljati učinkovitost nadzora in pravno varnost podjetij, na katera se nanaša. Torej je v tem sistemu zaščite pravic zainteresiranih in tretjih oseb treba ugotoviti, ali so bile v tem primeru pravice tožečih strank kršene (v tem smislu glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 27. novembra 1997 v zadevi Kayserberg proti Komisiji, T-290/94, Recueil, str. II-2137, točki 109 in 110).
- 203 V zvezi s tem je iz spisa razvidno, da sta družbi NVV in NBHV izkoristili možnost, ponujeno tretjim osebam, da sodelujejo v upravnem postopku in izrazijo svoje mnenje o koncentraciji.
- 204 Družba NVV je namreč prejela vprašalnik, ki ji ga je poslala Komisija v okviru svoje preiskave trga, na njeno zahtevo tudi v nizozemščini. Odgovor na omenjeni vprašalnik je poslala 2. decembra 2004 in v njem natančno predstavila svoje argumente ter predložila več prilog za njihovo podkrepitev. Vrh tega se je 10. decembra 2004 udeležila sestanka, na katerega jo je skupaj z družbo NBHV povabila Komisija, da bi ustno predstavili svoje argumente. Nazadnje je 21. decembra 2004 na Komisijo naslovila še dopis, v katerem je ugovarjala vsebini izjave g. J..
- 205 Družba NBHV je prvo pritožbo poslala z dopisom 30. novembra 2004, potem ko je bilo v Uradnem listu objavljeno obvestilo, s katerim je Komisija povabila zainteresirane tretje osebe, da podajo svoje mnenje o koncentraciji (glej zgoraj točko 21). Zatem se je 10. decembra 2004 udeležila sestanka s Komisijo, po katerem je 16. decembra 2004 poslala dopis, da bi bolje pojasnila ugovore zoper koncentracijo, ki jih je podala med upravnim postopkom in še posebej na omenjenem sestanku. Nazadnje je 21. decembra 2004 tudi družba NBHV poslala Komisiji dopis, v katerem je ugovarjala vsebini izjave g. J..

206 Glede na to družbi NVV in NBHV ne moreta očitati Komisiji, da jima med upravnim postopkom ni dovolila v zadostni meri izraziti njunih stališč.

207 Tožeče stranke pa še posebej oporekajo poteku sestanka 10. decembra 2004. Poudarjajo, da jih na tem sestanku niso dovolj pozorno poslušali in da dejansko niso imele možnosti v celoti in razumljivo predstaviti svojih stališč, tudi zato, ker so predstavniki Komisije govorili le angleško.

208 V zvezi s tem je Sodišče prve stopnje, prvič, ugotovilo, da so trditve tožečih strank zelo splošne in jih niso dovolj pravno podkrepile z natančno opredelitvijo, katerih argumentov Komisija ni dobro poslušala in katerih niso imele priložnosti dovolj razviti.

209 Drugič, poglobljena analiza spisa kaže, da je Komisija natančno upoštevala vse argumente, ki so jih tožeče stranke navedle na sestanku 10. decembra 2004. Tako kot je razvidno zgoraj iz točk 25 in 205, je družba NBHV po omenjenem sestanku 16. decembra 2004 poslala dopis ravno zato, da bi pojasnila ugovore zoper koncentracijo, ki jih je podala med upravnim postopkom in zlasti na omenjenem sestanku.

210 Ugotoviti je treba, da so v tem dopisu navedene večinoma teme, glede katerih je Komisija prosila za dodatne podatke prek elektronske pošte, ki jo je strankam poslala istega dne, ko je potekal sestanek, to je 10. decembra 2004, da bi dobila pojasnila glede tem, ki so jih tožeče stranke navedle v dopisih in jih na sestanku tudi ustno izrazile (glej zgoraj točke 24, 204 in 205). Poleg tega te teme večinoma ustrezajo dejstvu, ki jih, kot trdijo tožeče stranke, Komisija v svoji analizi ni upoštevala.

- 211 Kar zadeva dejstvo, da je sestanek 10. decembra 2004 potekal bolj v angleščini kot v nizozemščini, je treba poudariti, da tožeče stranke niti v svojih pisanjih niti v odgovorih na mnoga vprašanja, ki jih je postavilo Sodišče prve stopnje med obravnavo, niso pojasnile argumentov in dejstev, ki jih niso uspele izraziti na sestanku, ker je ta potekal v angleščini, in ki jih Komisija zaradi tega ni upoštevala v svoji analizi. Poleg tega iz dopisa, ki ga je po omenjenem sestanku 16. decembra 2004 poslala družba NBHV, ni razvidno, da so se tožeče stranke pritoževale glede poteka tega sestanka. Čeprav je obžalovanja vredno, da Komisija tožečim strankam ni dala možnosti, da se na sestanku izražajo v nizozemščini, je treba glede na navedene ugotovitve skleniti, da to dejstvo ni imelo škodljivih posledic, ki bi lahko vplivale na upravni postopek (v tem smislu glej zgoraj v točki 194 navedeno sodbo ACF Chemiefarma proti Komisiji, točka 52).
- 212 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da družbi NVV in NBHV ne moreta očitati Komisiji, da ju ni dovolj pozorno poslušala ali da jima ni dala priložnosti v celoti in razumljivo zagovarjati svojih stališč.
- 213 Nazadnje, M. Schep, ki je vsekakor član NVV, se v nasprotju z NBHV ni odzval sporočilu, objavljenem v Uradnem listu (glej zgoraj točko 21), niti ni uveljavljal pravice do izjave v skladu s členom 18(4) Uredbe št. 139/2004 in členom 16(1) Uredbe št. 802/2004. Tako torej ne more očitati Komisiji, da mu med upravnim postopkom ni dala priložnosti v zadostni meri predstaviti svojih argumentov.
- 214 Glede na navedene ugotovitve je treba skleniti, da je treba tudi ta del drugega tožbenega razloga zavrniti.
- 215 Zaradi vsega tega je treba drugi tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Predlog za odreditev ukrepov procesnega vodstva, ki so ga podale tožeče stranke

- 216 Tožeče stranke so z dopisom z dne 13. julija 2005 predlagale Sodišču prve stopnje, naj v skladu s členom 64(3)(d) Poslovnika odredi, da Komisija predloži vse dokumente ali dokaze v zvezi s to zadevo ter jim pošlje kopijo teh dokumentov ali dokazov. Komisija trdi, da bi bilo treba ta predlog zavrniti.
- 217 V zvezi s tem in ne glede na ukrep procesnega vodstva, odrejen 1. aprila 2008 (glej točko 36 zgoraj), je treba najprej opozoriti, da lahko Sodišče prve stopnje v skladu s členom 49 Poslovnika v kateri koli fazi postopka odredi kateri koli ukrep procesnega vodstva ali pripravljalni ukrep, predviden v členih 64 in 65 Poslovnika. Predlog za predložitev dokumentov je tak ukrep.
- 218 Da bi Sodišče prve stopnje lahko ugotovilo, ali je za nemoten potek postopka treba odrediti predložitev nekaterih dokumentov, mora stranka, ki je s tem namenom vložila predlog, zaprosene dokumente opredeliti in Sodišču prve stopnje predložiti najmanj toliko podatkov, da je verjetno izkazana koristnost teh dokumentov za odločanje v postopku (sodba Sodišča z dne 17. decembra 1998 v zadevi Baustahlgewebe proti Komisiji, C-185/95 P, Recueil, str. I-8417, točka 93). Sicer pa, čeprav je res, da se Komisija ne more opreti na listine, do katerih nimajo dostopa niti Sodišče prve stopnje niti tožeče stranke, je treba vendarle opozoriti, da to dejstvo samo po sebi ne upravičuje, da Sodišče prve stopnje odredi predložitev teh listin na podlagi člena 64 Poslovnika. Sodišče prve stopnje lahko odredi tak ukrep procesnega vodstva le, če tožeče stranke verodostojno trdijo, da so te listine potrebne in upoštevne za odločitev v zadevi (zgoraj v točki 41 navedena sodba Verband der freien Rohrwerke in drugi proti Komisiji, točka 201).
- 219 Ugotoviti je treba, da predlog tožečih strank za odreditev ukrepov procesnega vodstva, kot je formuliran, zaprosenih listin ne opredeljuje dovolj natančno, da bi Sodišče prve

stopnje lahko presodilo, ali so potrebne za odločanje v postopku, niti na verodostojen način ne pojasni, zakaj so te listine potrebne in upoštevne za odločitev v zadevi. Predlog za odreditev ukrepov procesnega vodstva je treba torej zavrniti.

Stroški

²²⁰ V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeče stranke niso uspele, zato se jim v skladu s predlogi Komisije in intervenientke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (tretji senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

- 2. Družba Nederlandse Vakbond Varkenshouders (NVV), M. Schep in družba Nederlandse Bond van Handelaren in Vee (NBHV) nosijo lastne stroške in stroške, ki sta jih priglasili Komisija in družba Sovion NV.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 7. maja 2009.

Podpisi

Stvarno kazalo

Pravni okvir	II - 1229
Dejansko stanje	II - 1236
I – Stranke v postopku in koncentraciji	II - 1236
II – Upravni postopek	II - 1237
Postopek in predlogi strank	II - 1239
Pravo	II - 1242
I – Dopustnost	II - 1242
A – Trditve strank	II - 1242
B – Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1243
II – Utemeljenost	II - 1245
A – Prvi tožbeni razlog: kršitev členov 2, 6 in 8 Uredbe št. 139/2004	II - 1245
1. Pomanjkanje jasnosti prvega tožbenega razloga	II - 1247
a) Trditve strank	II - 1247
b) Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1248
2. Kršitev člena 8 Uredbe št. 139/2004	II - 1250
	II - 1299

3. Drugi del prvega tožbenega razloga: domnevna vključitev svinj v opredelitev geografskega trga nakupa živih prašičev za zakol	II - 1251
a) Trditve strank	II - 1251
b) Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1252
4. Tretji del prvega tožbenega razloga: neupoštevanje dejavnikov, ki so bistveni za opredelitev geografskega trga, ali napačni sklepi, ki so bili narejeni na njihovi podlagi	II - 1254
a) Medsebojna nezamenljivost prašičev, namenjenih za nemški trg, in prašičev, namenjenih za nizozemski trg	II - 1256
Trditve strank	II - 1256
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1257
b) Neobstoj korelacije med nihanji v razliki v nakupni ceni prašičev na Nizozemskem in v Nemčiji ter obsegom izvoza med tema državama	II - 1261
Trditve strank	II - 1261
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1262
c) Učinki veterinarskih ukrepov, sprejetih zaradi epizootskih bolezni, na izvoz	II - 1264
Trditve strank	II - 1264
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1265
d) Obstoj drugih ovir za izvoz	II - 1266
Trditve strank	II - 1266
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1267

e) Prevozne razdalje, krajše od 150 km, ki jih je upoštevala Komisija, in obstoj političnih pritiskov	II - 1270
Trditve strank	II - 1270
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1271
f) Predhodna praksa odločanja	II - 1272
Trditve strank	II - 1272
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1273
5. Prvi in četrti del, ki se nanašata na presojo koncentracije glede na konkurenčno pravo	II - 1275
a) Trditve strank	II - 1275
b) Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1277
B – Drugi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve in dolžnost skrbnega ravnanja	II - 1280
1. Prvi del drugega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja	II - 1280
a) Trditve strank	II - 1280
b) Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1281
Dolžnost skrbnega ravnanja	II - 1281
Domnevne kršitve dolžnosti skrbnega ravnanja	II - 1282
2. Drugi del drugega tožbenega razloga: kršitev obveznosti obrazložitve . . .	II - 1289
a) Trditve strank	II - 1289
b) Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1289
	II - 1301

3. Tretji del drugega tožbenega razloga: kršitev pravice do izjave	II - 1292
a) Trditve strank	II - 1292
b) Presoja Sodišča prve stopnje	II - 1292
Predlog za odreditev ukrepov procesnega vodstva, ki so ga podale tožeče stranke	II - 1296
Stroški	II - 1297